

МОЛОДІЖНИЙ ЖУРНАЛ

СТАНЬ ОКРИЛЕНИМ – ЗДОБУДЕШ ВОЛЮ!

ПТАХА

№ 5-6

«Мі'ї батько ніє»

«...Був би тут Пікач, то сказав, що ми граємо в стилі «МБП», але скоріше за все – це суміш хард-кору, хейт-кору, реп-кору, та ню-металу! Хоча я можу помилятися, стиль визначає кожен для себе, а ми граємо те, що нас «кувбасить»!»

Стор. 12-13

Стор. 18-19

Несерйозні
балачки із
серйозним
писакою

Стор. 4-6

Моторолла

Стор. 10

МОДНЕ СВАВІМЛЯ
ГО-ЯГОГОСЬКУ

Молодіжний журнал
«Птаха»

№ 5-6 2008

Головний редактор:

Ольга Ляснюк

Над номером працювали:

Наталія Самчинська,

Олена Палкіна,

Ірина Третяк,

Світлана Самчук,

Максим Івануха,

Яна Супоровська,

Юля Гринчук,

Петро Дмитрук,

Віта Литвак,

Вова Ярош,

Еля Форманюк,

Олександр Іванів,

Андрій Поліщук,

Яна Нагалюк

Дизайн і верстка:

Олександр Іванів

Доверстка та підготовка
до друку:

Володимир Камінський

(ПВД «Твердина», м. Луцьк)

Фотограф:

Андрій Поліщук

Редакція зберігає за собою право
літературного редагування, скорочення
прийнятих до публікації статей і не
завжди поділяє позицію авторів.

За достовірність опублікованих
матеріалів відповідає автор (рекламодавець).

Адреса редакції:

45000, м. Ковель,

вул. Театральна 11,

2 поверх, к. 17

e-mail: info@ptaxa.com.ua

www.ptaxa.com.ua

Свідоцтво про реєстрацію:

ЛВ № 309-43Р

від 29. 11. 2007

Видається з грудня 2007

Виходить 1 раз у місяць

Ціна договірна

Наклад 1500 прим.

Слово редактора

Привіт! Тішуся, любий читачу, що маю можливість нової зустрічі з Тобою! Журнал «Птаха» пропонує Твоїй увазі ще один експеримент, а саме – зведений випуск двох номерів. Отже, у 5-6 випуску читай ще більше молодіжних новин. Обирай рубрику, яка стане для Тебе улюбленою. Готуйся до активного літа, лови радість кожного сонячного промінця, прохолоду кожної дощинки... Дихай на повні груди – і живи окрилено разом з нами!

Оля Ляснюк

Хронограф 3 ст.

Несерйозні балачки із серйозним писакою 4

Молодіжні новини

«Західний фронт» 8 ст.

DLF 9 ст.

«Моторолла» 10 ст.

Пульт «Артерії» 11 ст.

«Мій батько п'є» 12-13 ст.

Режисер готичних подорожей 14-15 ст.

ЕМОційно 16 ст.

Модне свавілля по-японськи 18 ст.

Події 20-21 ст.

Левиця 22-24 ст.

Наодинці з музою

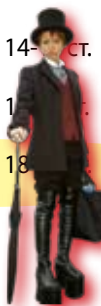
«Чого являєшся мені у сні?»

Спорт 27-28 ст.

Анекдот 29 ст.

Огляд мобільної техніки 30 ст.

Огляд комп'ютерних ігор 31 ст.

День у день - увесь ТРАВЕНЬ ЧЕРВЕНЬ

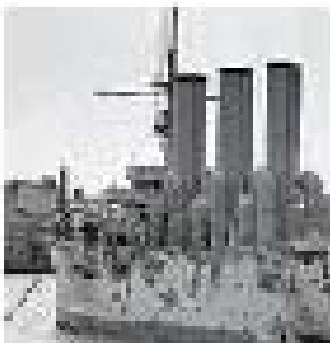
ХРОНОГРАФ

22 травня 1990 – корпорація «Microsoft» презентувала «Windows 3.0» (1990).

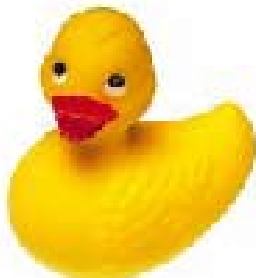
Microsoft

24 травня 1900 – у Росії введено в дію крейсер «Аврора», який став останньою краплею революції.

25 травня 1997 – шрі-ланкієць А. Джоакім встановив світовий рекорд, простоявши на одній нозі 76 годин 40 хвилин.

26 травня 1997 – на річці Ейвон (Англія) відбулись рекордні за кількістю учасників перегони пластикових іграшкових качечок – їх загальна кількість становила 100 тис. шт.

28 травня 1959 – з космодрому на мисі Канаверал (штат Флорида) у космос вперше відправились дві мавпи – шимпанзе Абель і Бейкер.

30 травня 1982 – біля Флориди спіймана найбільша у світі риба-молот вагою 450 кг.

1 червня 1845 – зафіксовано рекордний щодо дальності переліт домашнього голуба – він подолав відстань 11 тисяч кілометрів (Намбія – Лондон) за 55 днів.

2 червня 1896 – італієць Гульєльмо Марконі запатентував радіо.

5 червня 1783 – з ринкової площі французького міста Аннон брати Джозефі і Жак Монгольф'є запустили в повітря першу повітряну кулю, котра представляла собою льняний мішок, наповнений димом. Політ тривав близько 10 хвилин, і куля піднялась на висоту приблизно 500 метрів.

6 червня 1882 – нью-йорківець Генрі Сілі запатентував електричну праску.

6 червня 1933 – у місті Кемден (штат Нью-Йорк) відкрився перший у світі кінотеатр, в якому фільм, що проектувався на екран розміром 12x9 метрів, можна було дивитися, не виходячи з автомобіля. Він був збудований Річардом Холлінгшем і розрахований на 400 автомобілів. Вартість квитка становила 25 центів за людину і 25 центів за авто.

9 червня 1822 – Чарльз Греєм одержав патент на вставну щелепу.

10 червня 1909 – пасажирським кораблем «Славонія», що зазнав катастрофи біля Азовських островів, вперше в історії використано сигнали SOS.

11 червня 1895 – проведено перші у світі автоперегони (за маршрутом Париж-Руан). Середня швидкість переможця Емілія Левассо становила 24 км/год.

16 червня 1998 – вперше в прямому ефірі по Інтернету було показано пологи. 40-річна американка з Флориди, котра погодилась на цей експеримент, народила хлопчика, котрого назвали Шон.

21 червня 1913 – Георгія Бродвік стала першою жінкою, котра стрибнула з парашутом, вона здійснила свій стрибок над Лос-Анджелесом.

24 червня 1934 – столиця України перенесена з Харкова до Києва.

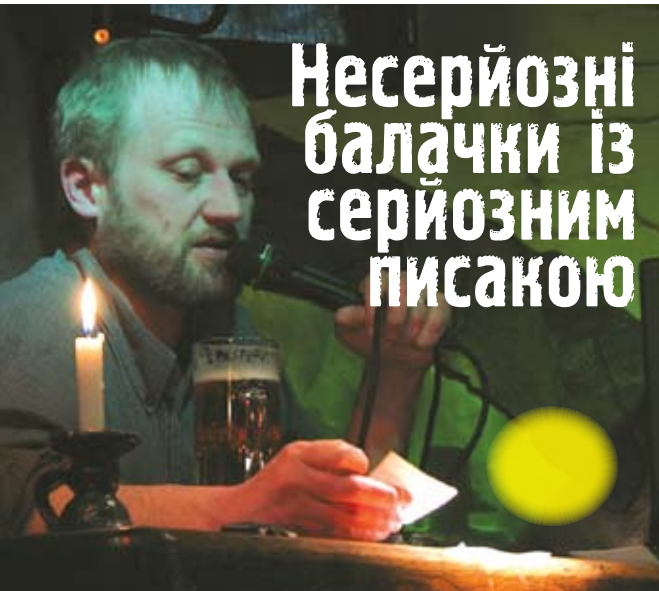

27 червня 1996 – в Ісландії легалізовано шлюби між геями.

30 червня 1859 – француз Жан-Франсуа Гравеле, більш відомий під псевдонімом Еміль Блонден, став першою людиною, котра пройшла по канату над Ніагарським водоспадом. Канат, завтовшки 5 сантиметрів і завдовжки 1100 футів (близько 350 метрів) було натягнуто на висоті 160 футів (50 метрів) над рікою, куди стікали води водоспаду. Завидовищем спостерігало близько 5 тис. глядачів.

ivashka і редакція
журналу «ПТАХА»

Несерйозні балачки із серйозним писакою

ДІЙОВІ ОСОБИ:

Тарас Прохасько: дорослий дядько з дитячою ауурою. Відносини з «Майданом»: півгодини тому зійшов зі сцени. Відносини з літературою: на «ти».

Руслан: дебелий хлопака з добрим писочком, веселими очима, великим фотиком і ще більшим пузом (пряма вказівка на «Майдан»). Відносини з літературою: фотографує її.

Оля: недебела нехлопака з буйними замашками, блискучими окулярами і ще блискучішими очима (пряма вказівка на той самий «Майдан»). Література їй на вухо наступила.

Пані К. і пані М.: такі поважні такі пані – викладачки української літератури в одному з ВУЗів (відношення до літератури розуміле). Відносини з «Майданом»: «рідко, но метко».

Віта: скромний автор сего балагана. Відносини: різні.

I.: Як краще в'їжджати до Луцька

В.: Пане Тарасе, яке у Вас враження від Луцька?

Т.П.: Дуже гарне, але мені здалося, що Луцьк якийсь страшенно... (здумався. – Авт.) радянський чи що?

О.: Ви в Рівному були?

Т.П.: Ні.

О.: Ну ми зрозуміли: після Львова і т.д... Вам варто з'їздити до Рівного, а тоді говоритимемо про радянськість Луцька)))

В.: А чим саме радянський?

Т.П.: Те, що я побачив (хоча це дуже суб'єктивне і короткотрасне враження) – зовсім маленький фрагмент старого міста і якась дуже радянська забудова. Мені сподобалося, що це місто саме таке. Тобто від Луцька дуже велике полегшення. Воно є настільки новим у своїй забудові (не враховуючи

То мало бути серйозне інтерв'ю із серйозним дядьком-писакою, але вилити пана Прохаська ми наважилися лише в коридорчику. Уявіть обстановку: з одного боку – вхід у «Майдан» (заходять, не стукаючи, а як стукають, то не з чемності), а з іншого – WC. Воно би нічого, та от тільки «сушилка» для рук заголосно деренчала, та й черги до кабінок не були надто натхненними... Таким чином, серйозність-поважність інтерв'ю трохи накульгувала (особливо з нашого боку). Зате її компенсувала безпосередність розмови і народність обстановки. Ну ось. Місце дії описала. Тепер тримайте: сценка у 6-ти діях.

того фрагменту замку, старих будинків), що не викликає спротиву чомусь новому. Тобто тут можна спокійно розвиватися, не боячись, що руйнуєш щось непомітне, але старе.

II.: Про попсу і непопсу

В.: Яку музику слухаєте?

Т.П.: Люблю музику або сумну, або веселу, так звана цікава чинейтральна неімпує. І тому мені пасують балканці: всі ці бреговичі, цигани...

В.: То це для Вас сьогодні вмикали Бреговича?

Т.П.: (Можливо!)) У цій музиці є дуже помітну та межа між сльозливістю і неймовірним підривом: тут плачеш, а тут скачеш)))

В.: А щодо творчості? Буває, що музика надихає на якісь ідеї?

Т.П.: Ні. Я не потребую музики постійно: вона не є для мене обов'язковою частиною дня.

В.: Поняття «попса»/«непопса» можна спроектувати і на сучасну українську літературу. Що зараз у ній відбувається, яке співвідношення?

Т.П.: Попса є. Та насправді її бракує в теперішній українській літературі. Тобто зараз у нас є мало творів, які би повноцінно заповнювали цю нішу.

В.: І вона заміщується російською?

Т.П.: Так. У нас немає порядних детективів, бойовиків...

В.: А Курков зі своїми детективами? Він – попса?

Т.П.: (здумався. – Авт.) Ні. На жаль, ні!)) Тобто потрібно ще...

Р.: Оооооо!))

Заходить (точніше виходить – це один приклад відносності!)) Руслан. Цей прихід переніс Куркова до недокінчено-недовирішених питань, тож з'ясуйте тепер самі: попса він чи непопса!))

III.: **Мода на сучукрліт: що воно таке?**

В.: Література стає більш модною серед молоді, ніж у попередні роки?

Т.П.: Ніж останні 10 років – так, але 20-30 років тому молодь читала набагато більше.

В.: А що сприяє розвитку моди на читання сучасної української літератури?

Т.П.: (задумався. – Авт.) Ніколи не думав про таке...

О.: Дивіться, мається на увазі невагалі читання, а саме те, що мода йде на...

Р.: Я не читаю (розколовся. – Авт.)

О.: Мода йде на сучукрліт: прочитали кілька імен – і це модно, і байдуже, чи цікавишся тилітературою, чи ні...

В.: То що впливає на цю моду?

Т.П.: Є країна, яка виробляє свої бренди, є певна політика...

Руслан сміється

О.: Чому сміється?

Р.: Ну, саме слово політика – смішне слово ;)

Т.П.: Ну так))) Але я не уточнив. Є політика видавництва.

Р.: Ну ні, але саме слово «політика» – воно смішне, правда ж, Тарасе? ;)

Т.П.: Та ну ясно. Але та політика не має жодного відношення)))

Р.: То комедія)))

Т.П.: Але що би там не нарікали, книговидання стає в Україні галуззю індустрії, а кожна індустрія виробляє свого споживача, моду, тенденції і т.д. Добре це чи погано – не знаю, але в Україні вже виробився нарешті книжковий ринок, який формує свою торгову політику.

В.: Ви читала в Інтернеті, що недавно була мода на Андруховича і Жадана, а зараз – на Прохаська. Помічали таке на собі?

Р.: Правду, тільки правду!)))

Т.П.: Я на собі цього не помічав.

В.: То попереджаю!))

Т.П.: Ну, говорити з точки зору цієї ж індустрії про, скажімо, тираж у 3 тисячі книжок і про те, що це популярним при 50-мільйонному населенні...

Р.: Це не є...

Т.П.: Воно є страшенно маргінальним – уся ця мода...

Ім'я: Тарас Прохасько

Місто: Івано-Франківськ

Місце зустрічі: луцький півний клуб «Майдан»

Вік: 40 років

Факс: ботанік

Професія: журналіст

Відомий як: письменник

IV. **І знову про попси**

В.: Чого потребує сучукрліт?

Т.П.: Знову ж таки попси всіх жанрів: українських детективів, жіночих романів (хоча страшенно не люблю цього терміну)...

Р.: Але факт є факт!)))

О.: А, на Вашу думку, воно потрібне українській літературі?

В.: Все потрібне.

О.: Маю на увазі, для цієї країни воно не виглядає надуманим? Так само, як фільми, створені «обдивленими» Голівудом: намагаються «косити» під щось, а виходить неприродно для України.

В.: Але ж якусь нішу це займає.

О.: Але чи воно буде українським лише через те, що написано українською мовою?

Р.: Наскільки я розумію...

О.: Ти – фотограф!)))

Р.: Так. Але літературу свого часу любив дуже...

О.: У школі.

Р.: Ні, не у школі, школу я не любив!))) Своєлюбив, ось знайшов – і досі (замилувано дивиться на фотик. – Авт.)... Але література існує і для загального народу, тому та «попса» теж затребувана. Це фундамент того, що можна буде зацікавити людей літературою.

Т.П.: Я відповідаю на питання, чого бракує!))) А чи воно потрібне? То є різні речі.

V. **Прохаськіно**

В.: В одному з інтерв'ю Ви казали про задум написати сценарій до фільму. Що можете розповісти?

Т.П.: Сталося так, що я подав сценарну заяву. А, коли дійшло до писання сценарію, раптом виявилось, що фільм має бути російськомовним. Бажання зникло...

В.: До речі, що думаєте щодо баталій навколо дублювання фільмів українською мовою?

Т.П.: Деякі фільми є шедеврами дублювання, у тому числі мультфільми, наприклад «Тачки».

О.: А як ставитесь до незграбних, непрофесійних українських перекладів на телебаченні, наприклад, російських серіалів?

Уривок із оповідання «Спалене літо»

«...Я відчув її ще на початку літа. Тоді було літо сухості. Адаже у літі багато літ. Тепер тяжко сказати – що я відчув. Але я казав – осінь вже незабаром, вона вже десь тут, хоч її трошки.

Мені відповідали: звичайно, осінь незабаром, але хай мине літо: будеш мати осінь. А я знов – осінь можна мати і влітку.

Найсумнівніше – цей період літа, коли не знаєш вранці, чи почалося вже щось зовсім інше. Сьогодні, здається, почалося.»

В.: Чиневикличете таке перекручування протидію?
Т.П.: Я дуже часто дивився в Польщі французькі фільми, і мені подобалося, що вони були мовою оригіналу, лише знизу – субтитри польською.

О.: Професійні, так?

Т.П.: Так. А наша біда в тому, що ми російську знаємо, як рідну, і, замість того, аби звідси були позитивні якісь речі – звідси всі наші біди. Адаже часто не вдається дистанціюватись.

VI. Іноді чужі листи можна читати

В.: Колись Ви пробували...

Заходять (виходять) пані К. і пані М.

Пані К.: Добрий вечір. О, а кажуть: двоє дівчат забрало Тараса!))

Пані М.: О! А це ви? А ми кажемо: дві кобіти забрали Тараса!))

Шум-гамір, фотографуються-прощаються.

Хором: До побачення.

В.: Колись Ви пробували писати поезію. Чому перейшли на прозу?

Т.П.: Я писав вірші в абсолютно дикому в літературному сенсі середовищі, яке далі програми 10-ти класів радянської школи не знало. То були біологи, і, коли я читав їм ці вірші, вони були у захваті: ось вона, нова українська поезія! Це стимулювало мене писати, я був єдиним у своєму роді. І таким самим неуком, як вони. Але потім, коли раптом побачив, що існує поезія поза програмою середньої школи...

В.: Налякалися?))

Т.П.: Ні. Був у захваті й побачив, що мені нема що у поезії робити, і вся ця спроба творення є цілком непотрібною. Я раптом відкрив для себе, що був Чубай, були Стус, Тарас Мельничук, є Андрухович, Лисяга...

Повертається пані К. зі здертою із дверей афішею.

Пані К.: Явчинила акт вандалізму. Яко проректоро-

ру, можна автограф попросити?))

В.: Тут діджей жалівся, що афіші здирають ;)

К.: Я вперше))

О.: Ми не скажемо, що знаємо, хто це зробив)) (знову збрехали. – Авт.)

Пані К.: Втішена, виходить (чи заходить?))

В.: Пишете для когось?

Т.П.: Так, конкретно для когось. Це така форма листа.

В.: Яким бачите свого читача?

Т.П.: Маю щастя, що їх небагато, тому що не кожному те пасує, і я їм дуже вдячний)) Але найбільшу радість бачу, коли відбувається щось таке, як співвібрація, і коли тим кільком людяму являється, що це нібито для них, тоді вони дуже щирі й фані))

В.: На сцені у Вас питали про улюблені твори. Казали (та я Вам не вірю), що не маєте серед своїх творів улюбленого. Але ж мусить таки бути найближчий?

Т.П.: Якби казати, що є найбільш вдалим чи важливим, то, мабуть, «НепрОсті». А починати читати радив би тих речей, які є доповненням до повісті «З цього можна зробити кілька оповідань».

О.: Ваше оповідання «Спалене літо» є дуже поетичним. А чому все-таки не поезія?

Т.П.: Тому що я не бачу тепер різниці між віршованими і невіршованими речами.

Того майданівського вечора на сцені Тарас озвучив записку із залу: «Письменник нехай читає написане, говорять нехай політики...» І відповів: «... письменник не повинен читати написане, письменник повинен написати, нехай читають читачі чи ще хтось там».

Отож, читачі (чи ще хтось там)), робіть висновки))

Докупи ліпила Віта Литвак
Фоткав Вова Ярош

До Ковельського НВК № 11 у квітні приїздила група польської молоді. Метою приїзду є їхня співпраця з НВК № 11. У липні минулого року було складено «Угоду про наміри співпраці» і 9-ро учнів та 2-є вчителів з НВК № 11 їздили до Польщі. А в цьому році 10-ро учнів ліцею ім. Максиміана Оссолінського зі своїми вчителями змогли провести незабутній тиждень у нашій країні. Вони побували у Луцьку, Колодяжному, Львові, місті, що найбільше вразило наших польських друзів, а також нагадало їм знайомий Краків (у Польщі). У НВК пройшов дружній поєдинок з баскетболу, де перемогла команда господарів, проте кубок все ж таки вирішили толерантно віддати полякам. Гості з Бхека-Дольного були надзвичайно задоволені вражені доброзичливістю гостинністю українців, вони, окрім усього іншого, зустрілися з товариством польської культури, а

такожознайомилисязпобутомукраїнськихсімей, побувавши в гостях в учнів НВК № 11. І пообіцяли, що обов'язково приїдуть ще.

Ната

«Інформація врятує світ, якщо світ усвідомить, що таке інформація»
(Анатолій Москаленко)

Що таке інформація – знає кожен, але майстерно її використовують саме журналісти. Та для цього треба чимало навчатися, опрацювати чимало літератури, поспілкуватися з фахівцями. Найбільше розвитку саме журналістських талантів сприяє турнір юних журналістів. Він зародився 5 років тому у Сумах, і наразі вважається одним з найважчих турнірів в Україні, адже така дисципліна як «журналістика» не викладається у школах. Але якщо повністю себе присвятити підготовці, то можна перемогти і завдяки самоосвіті.

Цедовеливолиняни! Троє дівчат і двоє хлопців, а саме: Карпюк Катерина, Колочун Інна, Багницька Людмила, Роман Михалевич та Прокопів Олександр – подолали грізних суперників та здобули перше місце. Вони змагалися з командами з Черкас, Львова, Білої Церкви, Донецька та Сум. Перемогу потрібно було здобувати знаннями та словом. Також великий внесок у перемогу волинської команди зробили викладачі ВНУ та професійні журналісти, вчителі та психологи, за що вся команда каже велике «спасибі». Чималою заслугою є допомога керівника команди Еліни Форманюк, яка два роки тому була капітаном нашої команди, тоді волиняни вперше виграли цей турнір.

Alex

Квітень був надзвичайно насиченим для волинських письменників на відвідини :-). Так, цього місяця до Волинської обласної організації Національної спілки письменників України завітали делегації з Польщі та Білорусі. Письменники протягом двох днів мали можливість творчого спілкування. Вони також обмінялися творами для перекладів, а від так – для подальшої співпраці, укладання спільних збірників та антологій.

Приїздила ще одна делегація молодих митців із Польщі, до складу якої входила літературна група «S.P.A.M.». Польські письменники обмінювалися думками, віршами, поглядами, номерами телефонів) з молодими літераторами з волинської літературної студії «Лесин кадуб». Наслідком зустрічі має стати спільний українсько-польський збірник, робоча назва якого «Дотик».

lola

«ЗАХІДНИЙ ФРОНТ»

part 2 ?

«Укр. реп – він вінеті», – сказав під час інтерв'ю один організаторів Луцького хіп-хоп-фестивалю «Західний Фронт» part 2 – Тарас «Альф» Сватула. Хоча 19 квітня присутні мали змогу переконатись, що український реп не лише «живе» на форумах в Інтернеті, а й розвивається наживо, реально, зокрема у нічному клубі «Службічка».

На початку 90-х років осередком репубу в Харків. Зрозуміло, реп російського. Україномовний реп був вище мрією. На Східній Центральну Україну женіх не розраховував. Щодо Заходу – навіть тут потрібно було шукати групи, які читали саме українською мовою. Виникла ідея об'єднати такі західноукраїнські команди. Гурт «ДЛФ» виступив ініціатором втілення цієї ідеї, організатором став центр сучасної української культури «Місто».

вперше, скажімо, львів'яни та «Самозахист». Інші гурти були вже і на першому «Західному Фронті». Під час концертної програми, окрім відпрацьованих треків, «Шут», «Snake G» та «Сьомий (DLF squad)» зачитали фрістайли, які викликали захоплення в усій публіці, якої цього разу виявилось немало. Загалом, все пройшло без очевидних недоліків, а гості залишилися задоволені прийомом та умовами проведення «Фронту». Хоча плани щодо вдосконалення є, про це і говорив Тарас Сватула: «Поки що «Клубнічка» мене повністю влаштовує. Але якщо брати до уваги те, що планується в майбутньому – запрошення якогось імені, хедлайнера – потрібен більший клуб, якісний звук і т.д. У перспективі є і створення своєї команди бі-боїв.»

Команди, що запрошуються на Фронт, відбираються самими організаторами. Сюди потрапляють ті, хто вже досягнув певного рівня, і новачкам їх назвати важко. Планується також запрошення польських виконавців і, звичайно, нових українських команд.

Серед подібних заходів Фронт вирізняється тим, що це не спонтанне шоу, а фестиваль, розділений на серію вечірок, дві з яких уже відбулись. Логічне завершення планується наприкінці літа у вигляді підсумкового гала-концерту. Сподіваємось, саме «Західний Фронт» стане новим осередком якісного українського хіп-хопу, який зараз існує і розвивається лише в андеграунді.

Еліна Форманюк

Результат – фестиваль «Західний Фронт».

Назва «Фронту», як виявилось, не випадкова. Західний – згідно з географією. «Фронт» – бо ведеться своєрідний бій за слухача, за власний україномовний стиль у хіп-хопі. На другій вечірці Фронту за своїх слухачів змагались команди «DLF squad» (Луцьк), «Лезо» (Нововолинськ), «Самозахист» (Кіровоград), «4Фронт» (Івано-Франківськ), а також «Шут» і «Snake G (LF)» зі Львова.

Захід відкрив гурт «DLF squad». Наступні команди по черзі показували публіці свою майстерність на сцені клубу. Деякі з них виступали тут

DLF

Місто, яке подарувало нам наш стиль!
Місто наших сподівань і змарнованих зусиль.
Місто, де народжуються мрії...
Місто нашої останньої надії...

Під час перевірки звуку і після самої вечірки вдалося поговорити з гуртом. Цікавила як творчість хлопців, так і організація фронту. А загалом – маєте змогу перечитати все самі.

Отже, для початку розкажіть історію гурту DLF.

Альф: Назва «DalutskFlava» в перекладі означає «Луцький Аромат». Зібрались під такою назвою десь в кінці 2000 – на початку 2001 року. Тоді це було райтерське crew, графіті в основному. Перший трек записали наприкінці 2001. Пісня називалась «Легалізуї». На тому і все... Зібрались по новому в 2007 році, новим складом: Тарас «Альф» Сватула, Денис «Ель» Мисюра, Максим «Сьомий» Бондарчук, Андрій «Сава» Савчук, Роман «DJ Roma» Яремій.

Ель: Ренесанс такий вийшов...

Сьомий: І вже додали в назві «squad».

Альф: Кілька місяців назад до нас приєднався DJ Рома. Скільки часу займаєтесь музикою, репом?

А.: Я ще зі школи. З класу 9 вже на сцені. Репом – з 16 років.

Е.: Я років 5 назад почав. З 2003 року.

С.: Слухати реп почав з 11 років, писати тексти. Стабільно займаюся з 16 років.

Р.: Займатись DJ'нгом, а саме скретчем почав в 2006 році. Хоча саму теорію вивчав вже задовго до цього, що в результаті і дало мені можливість швидко стартовувати у цій сфері. У 2007 році був запрошений на місце штатного DJ гурту «ФлайзZZа», цього ж року учасник «Ukrainian DJ Championship'07».

Яка тематика вашої творчості?

Е.: Різногранна. Хардкор, андеграунд...

А.: В основному містика...

С.: Езотерика...

А.: Це нова фішка в українському репі – такого ще не було. Загалом це класичний стиль Нью-Йорка початку 95 року.

Як народжуються треки?

Ель: Треки народжуються :-)...

С.: Під впливом різних факторів...

Ель: Або без факторів. З голови просто.

С.: Дзвониш потелефону, кажеш, давай напишемо таку штуку...

Ель: Хтось один пише куплет, або ідею, подає його решті колективу.

С.: Так тут же можна говорити суржиком, по-нормальному :-).

Ель: Ні, ну їй же простіше потім буде :-). (Я вдячна – авт.)

Ель: Так от, є такі треки, які пишеш сам, сам викладаєш всю ідею. А є, як наприклад в «Екзорцисті»: сюжет – вигнання демона. Сьомий запропонував хлопцям передмову до цього сюжету, саме про священника.

Співпрацюєте з іншими групами?

А.: «Клинически мертвые», Вінниця. Недавно записали з

ними фіт. «Лезо», Нововолинськ.

Ель: Ні, «Лезо» це не те. Це вже «Сім'я Аромату»?

Е.: Об'єднання MC, можна сказати.

А.: Сім'я Аромату – це об'єднання двох команд: «DLF squad» + «Лезо» з Нововолинська, для того, щоб...

С.: ...народився свій волинський стиль.

Ель: Тобто ми працювали окремо, але подібно творили, в одному напрямку і об'єдналися.

Над чим зараз працюєте?

А.: Над дебютним альбомом.

На який рівень, на вашу думку, можна вивести український реп?

С.: Реп ніколи не був попсою. Якщо попса, то це так і називається R&B – для цього й придумали такий стиль.

Ель: Маєш на увазі, чи ми потрапимо в телік :-)?

Орієнтуєтесь на якісь групи?

Ель: Ідеали? Просто слухаємо. Це ж не ідоли. Просто вони класно роблять реп. Називати їх, думаю, не варто. Правильно?

А.: Більшість команд, які мені подобаються – це такий самий андеграунд, як і ми. Тобто для мене ситуація зрозуміла, а от для слухача, який не має доступу до джерел такої музики, ситуація паршива. Більшість груп не бачить перспектив або просто прикладають мало зусиль, щоб змінити ситуацію з цією культурою.

Існує ще щось подібне до сьогоднішньої вечірки?

С.: Взагалі, вона подібна на всі фести. Але менша за масштабом.

Ель: Вона клубна.

С.: Суто андеграунд.

А.: Аналог на заході – львівська «Церемонія». В основному, є просто вечірки без концепції, просто клубні заходи.

Задоволені результатами другого «Фронту»?

А.: Задоволений, хоча все ж таки є нюанси, які врахуються у наступних вечірках. Цього разу склад команд був досить потужний: практично всі виконавці з чималим досвідом. Звучання загальне було дуже класне, людей пришло втричі більше.

Р.: Дуже класно, що він організовується. Звичайно, рівень буде піднягуватись. Наступний Західний Фронт, думаю, буде ще масштабнішим і професійнішим.

Які концерти будуть найближчим часом?

С.: Фестиваль у Нововолинську «Back to School», 16 травня їдемо у Львів, 19 виступаємо у Луцьку в центрі. Ну і Фронти, звичайно.

Розмовляла Еліна Форманюк

Моторолла

Сьогодні, любі друзі, я надягаю на себе старого подертого жакета, чоботи із задертими догори носами, намотую на голову бандам, за пасок засовую два пістолі і в образі юної піратки їду до Луцька... на майстер-клас грози моря українського саунду гурту «Моторолла». Потрапивши у місце, де був запланований виступ, поринаю у рідну серцю атмосферу часів, в яких живі пірати і морські чудовиська. Око тішить продуманість деталей... і дизайн, і персонал... і приміщення, хочеться самій вийти до мікрофона і загорланити разом з браттями-моряками «Йо-хо-хо, і пляшка рому...». Широ і несамовито!!!

Навколо гул, як на портовому базарі, людей багато і в усіх дуже задоволені обличчя, ще б пак, адже рабів тут ніхто не продає:-) Усі чекають на визначну подію, і як розбурхане море, що досить колоритно виглядає на фоні мегаполісу, про щось теревенять.

Що ж до присутніх, то це були

непересічні самобутні особистості. І це не занадто голосно сказано, а цілком виправдані висновки, які підтверджувались гарними манерами, і ще один факт, який тішить душу – повсюди бриніла рідна мова. І було круто відчувати себе частинкою цього осередку культурного життя.

І звичайно ж, виступ, який потішив усіх прихильників гурту своєю жвавістю і оптимізмом. Хвиля потужного звуку з прекрасним вокалом заповнила «Кораблик», який до того собі тихо-мирно коливався на хвилях буденного життя. Прозвучало дуже багато нових пісень, на рівні з якими старіші (які лунали також у той вечір) відрізнялись хіба цим, щоразом вокалістом гурту їх співав увесь зал (бувало, що й навіть я підхоплювала якусь знайому нотку і починала мугикати собі під ніс:-). Саме виконання порадувало тим, що воно не було сухим і, скажімо, можетрошки грубо, але правдиво – воно не було комерційним... а ще потішив інтерактив. Це було круто, адже коли людина, яка доносить до тебе свої почуття через пісню, ще й прекрасно може поділитися переживаннями і радостями крізь призму слів, то це, взагалі, фантастично, як на мене. Фантастичним був і сам виступ, гроза морів, себто «Моторола», ще раз довела, що не перевелися-таки фанійні талановиті хлопці в нас на Україні.

Та й, узагалі, що там казати, атмосфера, яка панувала в залі, була просто справжньою (під цим словом кожен нехай зрозуміє своє).

А виступ був рідним і живим, аж відчувалась гордість за себе, за

людей, за державу. Бо всілому... обстановка, музика, світло, звук, люди... створили навколо себе маленьке диво... і назва тому радість))) І от коли це все скінчилось, я щаслива (хоча трішки втомлена), на повних вітрилах помчала додому. А супроводжував мене позитив, дарований тим прекрасним дійством, купуючи приємних вражень... і звичайно ж, попутнім вітром... :-)

До нових прогулянок на хвилях...
ваша АТУМ

ПУЛЬС «АРТЕРІЯ»

Ви чули коли-небудь, як гупотить пульс? Ви відчували, як кров бігає жилами? У Вас ніколи не було такого відчуття, що вас ніби вивертає навиворіт? У мене було. І було це зовсім нещодавно, коли у нашому місті могутньою хвилею музики пропульсував фестиваль альтернативної музики «Артерія». Такого ще ніхто не бачив і не чув. Скажу чесно, не вірила я і сама у те, що на наполегливості й ініціативі можна розбурхати таке море громадського неспокою (ну, в гарному сенсі цього слова).

Почну зобладнання... відразу скидаю капелюха... звук потішив, освітлення також, адим, узагалі, справив прекрасне враження. Відчула себе посеред туману, крізь який пробиваються могутні хвилі світла та звуку запрошених команд. А саме: «Інкунабула» (м. Львів), «SLAP» (м. Луцьк), «ХТМ» (м. Ковель), «Softminor» (м. Ковель), «Терпіння урвалось» (м. Рівне), «Мій батько п'є» (м. Рівне), ... от саме і в такій послідовності виступали ці мегагурти альтернативи. Вони ошасливили всіх зарядом такої енергії, яку описати неможливо. Люди шаленіли! Коли птаху відітнути крила, він літати не зможе, такі присутні... якщо у них забрати музику, вони просто впали б додолу, як птахи безкрилі... бо музика – то їхнє небо і їхні крила. Публіка у той вечір була досить різноманітна, і кожен вів себе по-різному. Хтось зайняв позицію «курочки на сидалі» і споглядав усе дійство з крісла. Інші ж просто відривалися біля сцени, їх у той момент абсолютно нічого не хвилювало. Але обидві, умовно кажучи, категорії глядачів отримували задоволення, бо для них відкривали душу через музику...

«Інкунабула»

– класні львівські хлопакі, які порвали зал, бо як тільки залунали їхні народницькі мотиви у суміші з колоритним вокалом, присутні в залі встали і ринули до сцени, де разом із хлопцями «вспівували» улюблених пісень. Трішки страшно було спочатку дивитися на «м'ясорубку» по підсценою, але потім стало очевидним єдине... так треба, і людина, яка не живе музикою, цього не зрозуміє.

«SLAP»

– луцький гурт потішив якістю вокалу і майстерністю читки. Досить гарно і не прісно, навіть деякою мірою феєрично. Також приємно здивували такою собі міні-прем'єрою, новенькою пісенькою «Для тебе». Навіть мізерні трабл і зі звуком не змогли спаскудити цей виступ.

«ХТМ»

... чимолодь у нас аж надто вибаглива, чи якісь маленькі зелені чоловічки шепнули народу на вушко щось відверто антипатійне, чи просто потрібен бувантракт, але коли ковельські хлопці почали грати, народу під сценою стало чомусь значно менше. Проте це було дуже по-домашньому. Учасники гурту вільно почували себе на сцені, не було затягнутої і закомплексованості. Склалося враження, що це не показовий виступ, а просто одна з якісних репетицій, і перед ними не повна зала, а просто декілька старих добрих друзів.

«Softminor»

– от скільки буду я дивитися на них, стільки чомусь буду згадувати дитинство. Чесне слово, наскільки цей гурт безневинний у своєму загальному зовнішньому вигляді, стільки ж, та й навіть більше, вони унікальні у своїй музиці. Після концерту я чула дуже багато думок з приводу їхнього виступу, і всі ці думки якісно відрізнялись одна від одної... хоча якщо скласти все воедино, то приблизно виходить, що гурт сам по собі росте у якості виконання, як тісто на дріжджах. «Велосипед вони не придумали», зате значно його вдосконалили.

«Терпіння урвалось»

Такий собі драйвовий н'ю-метал, як завжди з перчинкою. Божхто сказав, що експерименти – то погано? Це ж тільки плюс, так само, як і приправи роблять страву пікантношою, такі музичні варіації роблять музику цікавішою. На сцені показали гарне виконання і порадували всіх позитивом.

«Мій батько п'є»

– місто Рівне... що тут скажеш, рівень є рівень. Вміють тримати планку якості – це про них. Круті хлопці, які показали дійсно суперовий виступ. Широ, відверто, без зайвого «аля суперстарівського понту»... просто відмінно. Головне, що це було дуже потужно і живо... як і сама «АРТЕРІЯ».

Ну от, мої любі, маленька характеристика дійства... можливо, щось не так, то не судить строго, я намагалася не оминати жодного яскравого моменту... у всі свої два вуха дослухалася до кожної сінької нотки зіграної у той вечір, та й узагалі... я там була, і якщо пам'ятаєте питання, які я вам поставила на початку свого опису... то знайте, я все те пережила, я все те відчула... чого і вам бажаю, божінколи навіть тим, кого запарила біологія, корисно дослухатися до свого організму, може, знайдете щось цікавеньке... на зразок «АРТЕРІЯ»)))

АТУМ®

«Мій батько п'є»

triassa: Коли утворилася команда? Як, за яких обставин це сталось?

Мячік: Гурт утворився дуууууже давно, у 2000 році, за 4 дні до одного концерту, але з того старого складу залишилися тільки двоє: Пікачу і Кукурудик! Гурт трохи поіснував і розпався! Через роки (певно) 3-3,5 зібралися у трохи зміненому складі - Пікачі Кукурзібрали! Записали кілька пісень, трохи повиступали, і прийшла до них велика, хто???... правильно, дітки, творчакриза. А коли пішла, то забрала із собою барабанщика (нічого летального). Зимою 2006 Пікачу треба було кудись дівати ідеї і він знайшов МЕТАНА для стукання, трохи пограли, а потім Пікіч робив мені дредди, і ми з ним гарно познайомилися, та вкінці літа 2006 він запросив мене на вокал! Через 2,5 тижні виступили, запис того концерту діє на мене дуууууже гумористично, ржунемо-жуче, коли його дивлюся. Але недовго були ми щасливі, посварилися з Метаном і він пішов світ за очі. Трошки погорювали і знайшли вмикача він мав грати на Тарілках з каструлями (барабани - авт.), але сказав, що хоче на гітарі і в один прекрасний вечір привів Вадіма! Цей склад існує до сьогодні!!! Ото таке!

triassa: В якому стилі граєте? Чому саме він? Які команди, люди, світобачення відіграли роль у формуванні цього стилю?

Мячік: Ой! Це дуже складне питання. Був би тут Пікач, то сказав, що ми граємо в стилі «МБП», але скоріше за все – це суміш хард-кору, хейт-кору, реп-кору, та ню-металу! Хоча я можу помилятися, стиль визначає кожен для себе, а ми граємо те, що нас «кубсать»! До речі, у нас майже різні смаки, хоча в дечому збігаються! Я слухаю дуже багато різ-

ної музики, і тому можна довго писати про це, але по секрету скажу, одними з богів для мене є Korn, Coal Chamber, Soulfly, Disturbed, bleeding through, Pro-pain, Black Bomb A і т. д. і т. п.

triassa: Назва у вас мега-оригінальна. Як зазвичай її сприймають ті, хто не знають її істинного значення?

Мячік: Такі сприймають, типу, блін прикольна назва, адже в мене теж батько п'є, або: блін, оце чуваки гонять, так назвали, зате легко запам'ятовують.

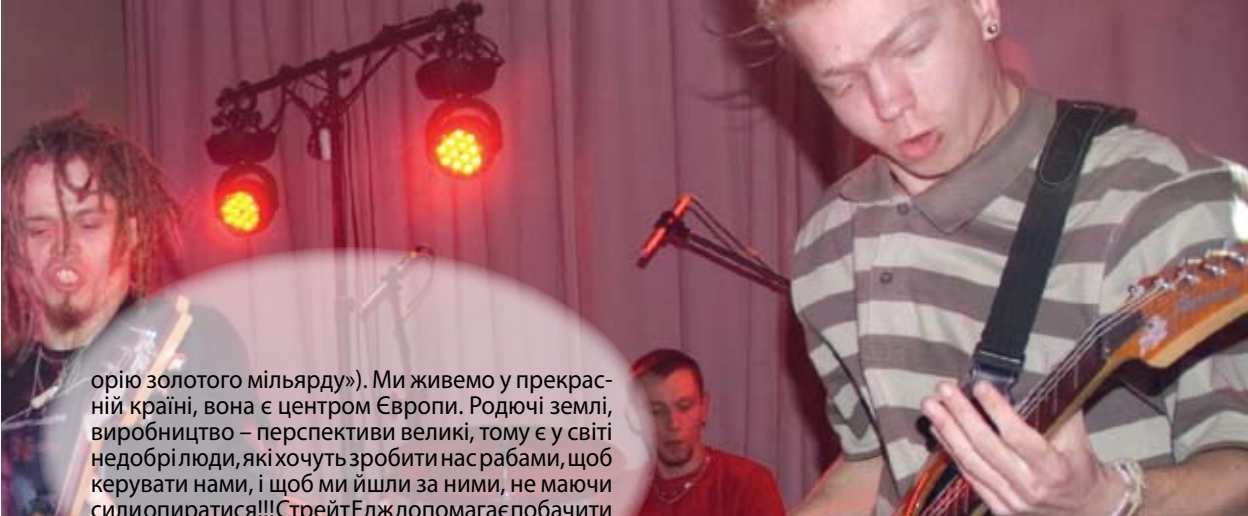
triassa: Ви надаєте якогось смислу цій назві? Можеш розповісти історію її «вигадування»?

Мячік: Це була ідея Пікача, бо в нього батько дійсно п'є, через це він і не живе вдома! А ідея була така, що у нашій країні, справді, у кожного другого-третього батько п'є, через це потерпають діти, жінки, нормальні люди! Тому назвайде, як протест проти цього, ми відкрито про це заявляємо, а не мовчимо. Ми пропагуємо Straight Edge!

triassa: У вас в команді два стрітеджери, так? Розкажи трохи про це. Це субкультура, стиль життя, філософія?..

Мячік: Це все!!! Адже так ми визнаємо, що алкоголь, наркотики, цигарки те, що нам не потрібно, без цього лайна можна жити ще краще, ніж із ним! Ми отримуємо кайф від життя без спотвореного бачення краси та дійсності! Це чисте тіло, свідомість, дух! І це вже давно не субкультура, а ціла розвинута культура, заснована на початку 80-х років, до сьогодні масштабно розвинулася і розвивається далі. Відмовляючись від усього лайна, ти не даєш іншим керувати тобою, не даєш робити із себе раба, собачку на повідку, яка, вбиваючи себе різними психотропними засобами, думає, що вільна, а насправді не може відпочити без алкоголю, або прожити день, щоб не думати про цигарку, інше!

Всі ці алко-, нарко-, нікотино-... спрямовані на наше винищення, фінансуються великими державами, саме від них іде купа хвороб, фізичних і психологічних, які передаються наступному поколінню (хто хоче знати більше, шукайте інфу про «Те-

орію золотого мільярду»). Ми живемо у прекрасній країні, вона є центром Європи. Родючі землі, виробництво – перспективи великі, тому є у світі недобрі люди, які хочуть зробити нас рабами, щоб керувати нами, і щоб ми йшли за ними, не маючи сили опиратися!!! Стрейт Едж допомагає побачити світ по-іншому, і це прикольо. До речі, пам'ятаєш, реакцію залу (фестиваль «ARTERIA» - авт.), коли я сказав, що ми з Пікачем не вживаємо алкоголь, цигарок... люди аплодували, можливо, це підтверджує те, що багато хто хоче так само робити, але не маючи прикладу і допомоги, або через лінь няк не можуть досягти бажаного результату. Але той, хто не здається, той досягає! Поступово чи одразу ти йдеш до цього – не має різниці, головне – не відступати!

triassa: А тематика текстів також наближена більше до соціальних проблем, аніж до слюняво-нешчасливого кохання?

Мячік: Не зовсім, то Пікач любить «похейтити» на світ, але в нього є тексти позитивні про силікон, бу-га-га! А я пишу і про почуття, і про емоції, ми всі люди, і нам властиво переживати і любов, і ненависть, радість і сміх. Декілька ліричних пісень, от наприклад, «Антисуїцид» – уній перший куплет про нещасне кохання, ги-ги-ги. А «Чисто конкретно», – взагалі, про нещасних хворобливих гопників, там є рядок про мастурбацію, це теж кохання)))))))))

Це Пікач не любить називати по-різному людей, але він гопнік)))))))). Давай далі.

triassa: Розкажи трохи про себе, інших хлопців в команді, чим мають музичну освіту, чим займаються, чи круяться у сфері культури, творчості, музики, чи займаються абсолютно іншими речами?

Мячік: З музичної освіти - Вадим має два місяці музичної школи!!!!))))) Насправді, всі самоучки! Займаємося різними справами. Вмикач працює на найоригінальнішій роботі: він вмикає телевізори і монітори, і ще працює торговим агентом. Вадим працює і вчиться! Пікач знімає рекламу і кліпи, Кукурудзик та я займаємось відеозйомкою, я ще працюю в нічному клубі «МС»!

triassa: Хто з вас на чому грає? Ти - вокалюга, Пікач - гітарист...

Мячік: Я - воКАліст, ПІКАЧ - вокало-гітарис, Кукурудзик - бас, Вадім - тарілкі і каструлі, Вмикач - гітарист!

triassa: На яких концертах, фестах вже встигли виступити, і які маєте плани на майбутнє?

Мячік: «Шепіт Року» (Шепетівка) - Гран-прі, «Рок FUSE» (Шепетівка) - 2-е місце, «Висадка» (Тернопіль), «Захист української мови» (Рівне), «Курок», «Лайтовий» (Рівне), в Костополі виступали, Києві, «Я і Гітара» (Рівне) - 2-е місце, «ARTERIA» (Ковель), а ще десь виступали, то афіші домалежать, не пам'ятаю. А плани... і надалі розвиватися, досягати високих результатів!

triassa: Над повноцінним альбомом думаєте? Мячік: Звичайно, думаємо, хоча скоробуде повноцінний ДЕМО-АЛЬБОМ. 13 пісень і все таке))))))

triassa: Що можеш побажати нашим читачам?

Мячік: Слухайте нормальну, хорошу, якісну, кувбасну музику, читайте цей журнал, будьте свідомими, сильними людьми здатними щось змінювати!

Нехай кувбасить! Дякую.

TRIASSA,
Фото від SAM.N.S.

Режисер ГОТИЧНИХ ПОДОРОЖЕЙ (у пошуках особливого кіно)

Знаю із власного досвіду: знайти культові кіношедеври у вільному продажу досить важко. Попит створює пропозицію, а тому пересічний шанувальник цього виду дозвілля вибирає для перегляду швидше «САФО» (бо скандально і до жалюгідності просто), ніж, наприклад, арт-хаус «Параноїд Парк» Гасаван Сента. Загальновідомий факт: лідерами прокату України є стрічки на кшталт «Блондинка з амбіціями». Хоча смаки – справа особиста, і про них не сперечаються, але мене вражає ставлення комерційних структур до виховання у молоді естетичного кіносмаку. Адже, як в будь-якій іншій справі є фальш, підробка, так і в кіномистецтві є бездієйне витрачання півки і грошей. У підкоренні вершин спецефектності картинки режисери і продюсери забувають те, що існують актори і сюжетна лінія. Наповнюють фільми всілякими «монстрами», «біовульфами» і т. д. У всій цій боротьбі за глядацькі гроші від насиченої візуальної ефектності сторони залишаються два режисери, які не втратили дух старого кіно, а поєднали його із сучасним технологічним прогресом. Це Террі Гілліам («12 мавп»), «Страх і ненависть в Лас-Вегасі», «Брати Грімм») та Тім Бартон, про якого розповім детальніше.

Влітку 1958 р. у провінційному містечку Бербенк штату Каліфорнія народився Тім Вільям Бартон. Дитинство малого Тіма минуло у часи найбільшого розквіту голлівудського кіно, тому і не дивно, що більшість часу він проводив у спогляданні кіноісторій, а ще – майстерно малював. Після закінчення середньої школи Тім продовжив вдосконалювати свій талант на факультеті анімації Каліфорнійського університету мистецтв. Після навчання у якому йому відкрилися двері студії Волта Діснея, де він допомагав творити мультфільми і вже у 1982 р. створив короткий чорно-білий фільм «Вінсент». У наступні роки

молодий Бартон реалізував в основному малобюджетні проекти, які можна вважати його практикою. Наприкінці 80-х рр. кінокомпанія «Warner Brothers» розпочинає проект зйомок картини за суперуспішним коміксом «Бетмен», головна роль у якому дістається Джеку Ніколсону. На режисуру запрошують молодого Тіма Бартона. Успіх картини у прокаті все ж не відносить цю роботу до шедеврів «бартонівського» кіно. «Warner Brothers» осліплені комерційним вибухом проекту, а тому розв'язують Бартону руки та дають повну свободу у виборі сценарію для нової стрічки. Досить-таки дивна історія про напівробота-напівлюдину Едварда, в якого замість пальців – ножиці, була ризиком для втілення на екрані у часи смуту 90-х, коли люди вже забули про чудеса і казку, якою були наділені ч/б шедеври про Дракулу і Франкенштейна. Але для фантазера Тіма це був пролив хоча б у собі: зняти кіно за власними думками, стилем та самостійно обраними акторами. Картина у передвирдв'яний період 1990 р. з'являється на екранах ізодіозною назвою «Едвард – руки-ножиці». Переплетення реальності провінційного містечка, де усі все про всіх знають, та містичного замку на окраїні, демешкає самітник Едвард, сконструйовано у протилежній здоровому глузду формі, але ж як цікаво! Будинки у місті мені нагадали картковий чи то макетний конструктор: усія скрава світлих кольорів, прості і однозначні, як і їх жителі. Чоловіки, як один, кожного ранку на однопітних автомобілях рушають на роботу, залишаючи вдома домогосподарок, головне завдання яких пліткувати. Метафоричність, яку пропонує нам Бартон, захоплює зразу і назавжди. Маловідомі Джонні Депп та Вайнона Райдер у головних ролях, як безцінні скарби Голівуду, особливо Депп з його добродушною наївністю скоріше напівлюдини, ніж робота, бо річ саме у головному

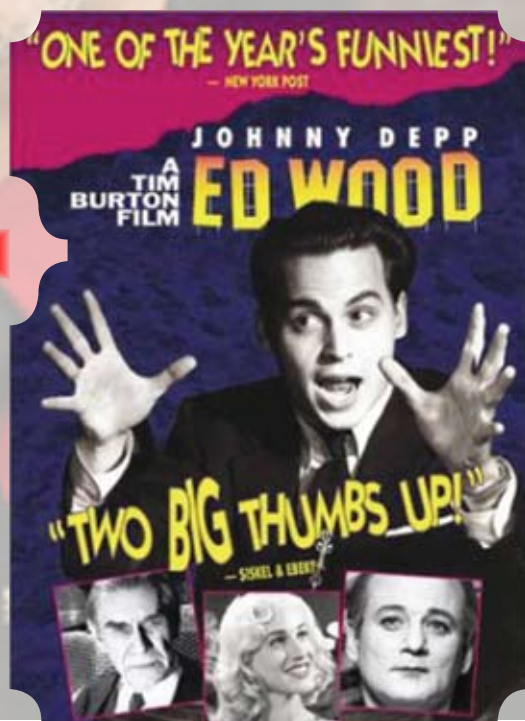

посланні цієї неперевершеної стрічки – кохання та людяності. Жоден фізичний герой цього фільму не виявив такої щирості як він – Едвард – руки-ножиці. У картині шедеврально зіграла також дівчілауреатка Оскару Даян Віст – героїня, дистриб'ютор косметики «AVON», яка знайшла Едварда в замку готичного стилю. Кіно на всі часи, поза сумнівом. Знявши у 1992 р. продовження коміксу про Бетмена, Тім Бартон самостверджується як оригінальний режисер. Дружба та творчий союз із Джонні Деппом після «Едварда...» триває і до сьогодні. Мабуть, лише у кіноз'язці Бартон-Депп кожен з них усемайданцює і спілкується як від кртиків, так і від глядачів. У 1994 р. на екрани виходить біографічна стрічка «Ед Вуд», яка оповідає про реальне життя режисера періоду середини ХХ ст. Едварда Вуда-молодшого, якого згодом критики охрестили «найгіршим творцем усіх часів і народів». Свого часу Едвард Вуд не користувався ні популярністю, ні славою, таякую, зустрівши всесвітнього відомого польського актора Белу Лагоші (у 1930-х рр. він втілював образ Дракули на екрані), отримав шанс засвітити його у титрах свого нового фільму. Еда Вуда в ексцентричній манері втілює Джонні Депп, а Белу Лагоші – Мартін Лан Дау, якого кіноакадеміки за цю роль нагородили Оскаром. Разом із чудовою візуальною ретроспекцією: стрічку знімають у знову ж готичному (маю на увазі субкультуру) стилі на ч/б плівці, де ми спостерігаємо усі падіння та інколи навіть злету в житті головного героя Еда Вуда. Найменш згадувана стрічка Бартона – це стильне трагікомічне кіно. Минає два роки, і Бартон представляє нову роботу – комедію з натяками на пародію відомих блокбастерів під назвою «Марс атакує!». Особливо режисер позначувався зі стрічки «День незалежності», а зірковий акторський склад: Ніколсон, Броснан, Портман – допомогли йому створити хороше комедійне кіно.

Наприкінці 90-х рр. Бартон екранізує амери-

канського класика Вашингтона Ірвінга, створюючи захопливу фентезі-історію «Сонна лощина». У головних ролях неперевершені Джонні Депп та Крістофер Вокен. Візуальний вплив роботи майстра вражає. Холоднокровний образ вершника без голови (зіграв Вокен) протиставлений обачності розумного слідчого (герой Деппа). Кожен кадр цієї історії вражає реалістичністю та гармонічним використанням спецефектів, чого так не вистачає декотрим сучасним режисерам. На початку нового тисячоліття фантазер Тім повертається до мистецтва, знімає римейк класики Голівуду «Планета мавп» - стрічка, яку і глядачі, і критики проковтнули без особливого апетиту. Можливо, то був перший провал для Бартона. Це кіно варто переглянути хоча б для того, аби побачити інший бік успіху, який важко передбачити. І в особистому житті у Бартона стався перелом: на зйомках «Планети...» він познайомився із британською актрисою Хеленою Бонем Картер, з якою згодом і одружився. У 2005 р. «шасливий» актор для Бартона – Джонні Депп повертається у його кінокоманду: дублює головного героя анімаційної стрічки «Труп нареченої» (разом із дружиною режисера) та втілює на екрані образ шоколадного магната у картині «Чарлі шоколадна фабрика». Від надмірності «солодощів» у цій найбільш дитячій картині Тіма можливі побічні ефекти: А зовсім нещодавно тріо Бартон-Картер-Депп представило світові нову роботу «Свінні Тоді: маніяк-перукар з Фліт-стріт» - мюзикл поставлений забродвейським класичним театральним хітом. Співочий горлоріз-перукар – ось нове перевтілення Деппа, який у парі з Хеленою Бонем Картер довершує нову готичну пригоду мандрівника людськими ілюзіями Тіма Бартона.

Максим Івануха

Кожна наступна молода покоління, читаєвантінейджерів, прагне до самовираження, донеповторності та самотності. Та от тільки дехто доходить у прагненні відірватися від інших до того, що стає масово безликим.

ЕМОЦІЙНО

Молодь у чорно-рожевому одязі з опущеною на пів-обличчя гривкою, в яскраво вираженому «маніакально-депресивному» настрої та калькувато подібна між собою – це, напевно, й усе, що знають непосвячені про субкультуру «емо», що стала неймовірно популярною останні декілька років.

Від початку «емо» називався альтернативний напрямок музиці, що супроводжувався важкою гітарною партією та сильним соло. Співак «емо» відверто та безперешкодно ділився зі слухачами своїми почуттями, звіди й бере початок «емо» – від поняття «емоційний».

Саме від гіперболізованої емоційності молодь і підхопила «емо»-культуру – особливий стиль, що виділяє їх серед інших (та, що правду ховати, нівілює серед своїх). Вони носять чорний колір з рожевим (такий собі «емо»-гламур), усі малюнки та візерунки на одязі (або й на шкірі) витримані в цій гамі кольорів. А також їхній гардероб наповнюють вузькі футболки із зображенням смішних картинок або розбитих сердець та написами назв музичних груп, рвані вузькі джинси, смугасті гетри. Різноманітні пов'язки на руках та ногах (допускається на обличчі та інших частинах тіла), пояси з великими залізними пряжками, рукавички (як символ приналежності до окремої касті), що правда без пальців, заплічник з різноманітними значками «емо».

До речі, про значки. Якщо Ви вирішите долучитися до цього «емо»-культурного руху, запам'ятайте: значків багато не буває! Чим більше їх, тим очевидніше, що Ви – ЕМО (тай, як не як, копіячина до заробітку основоположника цього руху. Ну купив він собі за виручені від продажу таких значків «емо» квартиру в Пітері, то хіба це привід перестати значки купувати? Ні! «Даєш більше значків!»). Тим паче, їх можна чіпляти до джинсів (дуже зручно пришпилювати шматки тих же джинсів, що геть відвалилися), футболки і навіть до взуття.

На ноги емо одягають кеди (перевага надається кедам на розмір меншим, щоб вигляд був нещаснішим) або армійські берці, обов'язково з яскраво-рожевими шнурівками. Манікюр від-

різняється глибоким траурним кольором лаку – чорним чи сірим, що є надзвичайно зручним у тідні, коли за слізьми немає часу обрізати нігті чи, принаймні, почистити їх.

Макіяжедоречним, як серед дівчат, такі серед юнаків. Основний елемент «емо»-макіяжу – це підводка очей чорним олівцем (чим заплаканише виглядаєш – тим крутіше). А от губи фарбувати потрібно лише тональним кремом, у тон шкіри, яку необхідно підтримувати блідою. Засмагаємо про-показана.

Зачісками ні в якому разі не повинні відрізнятися хлопці від дівчат. Основне, щоб гривка була якомога довшою, вона неодмінно повинна сягати кінчика носа та закривати одне око. Дехто вірить, що ця зачіска виникла в наслідок відсутності самоповаги та нереалізованості, та найбільш розповсюджена думка, що у представників «емо» лише одне око (таке собі, Лихо-однооке):-). Стрижка повинна бути стильною, а от вкладати чи не вкладати, підкручувати чи вирівнювати, а головне мити чи не мити, – кожен емо має право вирішувати самостійно. Яскравий приклад самореалізації у прийнятті важливих рішень. Навіть колір можна самому підібрати, за власним впоодобанням чи кольором очей, головне, щоб він (колір) не виходив за рамки між чорним та газовою сажею, що правда, у радикальних випадках колір волосся повинен, що найменше, шокувати яскравістю флюорисцентністю пасма на гривці.

Одним із обов'язкових атрибутів є намисто, різнокольорові браслети та спеціальні нарукавники (їх називають снєпи), що покликані приховувати нанесені самим же емо рани та шрами на венах. Наруканники повинні бути не лише в рожеву смужечку, але й швидко та легко сповзати, для «ненавмисної» демонстрації слідів самобичування. Схильність представників «емо»-культури, до зарубин на власному тілі можна пояснити поганим станом їх пам'яті. А так, зробив зарубину – і не забув купити ще один значок.

А пірсінг? Та це, взагалі, окрема тема для висвітлення. Емо просто обожують його, проколюють собі все, що лише можна, та от металом особливе незловживають. Надзвичайно ефектно виглядають тонелі у вухах (у них зручніше локшину заправляти, і тримається надійніше, ніж просто на вухах).

Вам пощастило бачити виставку «емо»-фото? Ні? Тоді, якщо ви побачите чорно-білу фотографію, на котрій лише половина обличчя, і тій соромно за своє існування, знайте: цей шедевр належить руці емо. Вони люблять фотографуватися, але чомусь дуже приховують це, тому й зачинаються у власних ваннах для фотосесій.

Одна із заповідей «емо» проголошує: «Плач скрізь та повсякчас. Якщо будеш плакати наодинці, хто ж тебе пошкодує?» Якщо нікого поруч не трапляється для ролі «плакальної жилетки», то найкраще для цього підходить плюшевий ведмедик. З ним і поплакати жалісніше, і вислухає він за будь-яких умов, і спати все ж не самому. Тому став бідолаха улюбленим всім емо планети... і вислуховує (мокрій наскрізь від сліз та покритий недогризками нігтів) до ранку душевну філософію вселенської печалі.

Це все є зовнішніми атрибутами приналежності до оокрЕМОї і гіперЕМОїційної групи юнацтва. Та шокує їх не бачення світу, коли приглянутися ближче. Адже віддаючи данину моді, більшість із них навіть уяви не мають, під чий вплив потрапляють, і які наслідки усе це для них матиме. Що ж поганого у самовираженні одягом чи шаленою кількістю значків? Ну не хочеться дивитися на світ лише двома очима, ну музика депресивна, малюночки самознищуючі... але така сукупність веде не лише до наркотичної залежності, до суїцидів, до пияцтва та багато чого іншого, до чого може призвести збочена фантазія тих, хто прагне влади над незрілим світобаченням підростаючого покоління.

Дорослим ніколи не зрозуміти, чому благополучна дитина, що немає ні в чому відмови, раптом йде з дому, прихопивши всі речі з оощадження лише для того, щоб порізати собі вени на брудному смітнику, чи, взявшись за руки з такими ж «братями по нещастю», зіскочити з даху багатоповерхівки. У представників цієї субкультури є навіть улюблені ігри, як наприклад, під музику по колу з руку руки передається лезо... І горе тому, на кому звуки депресивної мелодії стихнуть. За правилами, він повинен тим же лезом порізати вени... собі. Отакі «дитячі» забавки.

Правду кажуть, що найменше життя цінується тоді, коли ще не знаєш, що воно таке – ЖИТИ!
Юля Гринчук

ЕМО-приказки:

Стригти чи не стригти – ось у чому питання. Емо відпущення.

Бережи снапи знову, а гривку змолду. Близько Емо, та не вб'єш.

У тихому болоті емо водяться. Дарованому значку в зуби не зазирають. На смак і колір... всі емо однакові. Не все емо, що в соплях...

МОДНЕ СВЯВІМЯ

МОДНО-САМОЇНТЕРЕСНО

От про усе це по черзі і поговоримо.

Японці, створюючи свою культуру, не боролися з природою, як робили це європейці, а навпаки, намагались гармонійно співіснувати з нею. Саме в цих умовах і сформувався традиційний одяг – кімоно, – котрий уособлював еталон життя в мирі та гармонії з природою.

Назва «кімоно» походить від слів «річ, що надягається» – під цим японці розуміли одяг вцілому, і в будь-якому віці кімоно дозволяє виявити красу, якої не було раніше. Кімоно має підкреслювати красу людини та її ніжність. Зазвичай воно носитья вручну, і має Т-форму. Хоча зараз воно не таке популярне, та на весілля одягається саме кімоно, як у нас біле плаття. Кімоно задоволення не з дешевих: щоб придбати повний комплект з кімоно, пояса обі, нижньої білизни для кі-

моно, шарпеток та взуття обійдеться приблизно у 20 тис. баксів.

Японці – наряд дивний та стравагантний. Саме японська молодь задає стиль та поведінку світової молодіжної моди. Відсутність будь-яких правил в одязі, поєднання непокданого, виглядати так, ніби ти зійшов зі сторінок коміксів про гарних, яскравих ляльок – ось головна мета сучасного молодіжного «фешину».

Модне божевілля почалося в середині 90-х років ХХ ст. зі стилю «Fruits» – це абсурдна суміш гардеробу японської школярки – Лоліти, ляльки Барбі та кібер-панка. Підлітки фарбували волосся в кольори веселки, одягали найяскравіші речі, робили викличний макіяж та пірсинг. Такий «фруктовий салат» вважався своєрідним викликом суворості офісного стилю і протестом проти законів, за котрими живе світ дорослих.

Далі утворився такий собі стиль, що пішов з престижного району Токіо – Хараджукі – це особливий стиль молодіжного одягу японської молоді. У ньому використовується найрізноманітніший (смішний, яскравий, «страшний») макіяж і комбінується інколи

некомбінований одяг: традиційне японське кімоно, секонд-хендівські речі з дизайнерським одягом та яскравою біжутерією. Найпопулярнішим образом є готична Лоліта («готлолі») – мікс невинного стилю класичної Лоліти (дівчинки-підлітка – авт.) та готичних аксесуарів. Не менш популярний стиль – косплей (від англ. costumed play – костюмована гра) полягає в копіюванні улюблених персонажів з манги, аніме, відео-ігор та музичних кумирів.

Справжній вибух в Японії зробив «Кавай» – слово це є древньо-японським, і означає приблизно «м'який, пухнастий, милий». Цей стиль є одним з найкардинальніших, він виник у 70-х роках (не повіриш, пра!!) і вміло поширився у всьому світі. Основний його критерій – виглядати якомога невинніше, яскравіше та екстравагантніше. Поєднувати капці зеленого кольору із сумкою тої ж гами – це не «кавай», але якщо взяти зелені капці (а ще ліпше один синього, а інший – зеленого) і малинову торбу – оце «кавай!» Джинси, а зверху спідничка – оце «кавай!» А ще обов'язково багато мережив: на рукавичках, на кофтинках, штанцях, сумках... Або одягнути кальсони (з мереживом!), як свого часу носили аристократичні дівчатка і пишну-пишну спідницю – оце «кавай!» Головне правило: виглядати якомога «божевільніше». Важливим елементом «каваю» є аксесуари: окуляри (підводні, зварювальні, мото), різні навігаційні штуки (компаси, годинники), навушники (пухнасті, пофарбовані в яскраві кольори) і купа-купа техніки (телефони, mp3-плеєри, пейджери, ліхтарики...

Відносно спокійним та поміркованим стилем є «Elegant Gothic Aristocrat» – бо готика вона і в Африці готика. Цей стиль присутній, здається, у кожній країні світу і Японія – не виняток. Відмінність лише та, що японці синтезували його по-своєму. Татком цього напрямку є японський дизайнер і музикант Мана.

Стиль сам по собі оснований на принципі унісексу, і одяг зазвичай однаковий, як для хлопчиків, так і для дівчаток. Основними кольорами є чорний, білий + темні відтінки, а образ ґрунтується на простоті та елегантності, копіюванні дорогих характеристикних лялечок. Також є жіночий різновид цього стилю – «Gothic Lolita Aristocrat». Прихильниці цього стилю носять класичні сукні, довгі спідниці та облягаючі штани.

Якщо в тебе виникло враження, що **вся японська молодь – божевільна**, і, взагалі, куди дивляться їхні батьки – так думати правотвоє, але якщо ти відчув у собі бажання долучитись до цього мегапозитивного руху мегапозитивних стиляг – уперед! Комбінуй, експериментуй з біжутерією та металами, з пластмасовими прикрасами. Романтичне мереживо та сумки зі смішними мультяшними героями. Діловий костюм та зачіски у стилі «глем-рок» (зпідриним божевільям на голові, коротше). Використовуй найрізноманітніші аксесуари, бався з ядрьом – яскравими кольорами. Але ти маєш пам'ятати одну дуже важливу річ, котра є в японців: **НЕ КОМПЛЕКСУЙ!!!!** Будь вільним! Упевненість у собі – основний критерій того, що ніхто не зможе зламати у тобі бажання бути оригінальним та самобутнім! Забий на здивовані погляди нудних, закомплексованих людей! Сміливо виходи на вулиці міста. Дивуй та захоплюй!

TRIASA

ПОДІЇ

24 травня (субота), Львів – «готична ніч» за участі групи «DEATHCAMPPROJECT» (Польща). Поч. – 20:00. Вхід: 25-30 грн.

31 травня (субота), Львів – концерт групи «45 EN» (Кривий ріг).

31 травня та 1 червня у Львові вперше пройде рок-фестиваль «Stare Misto» за участю українських гуртів: «Океан Ельзи», «Воллі Відоплясова», «Esthetic Education», «С.К.А.Й.», а також гостей з Молдови та Білорусі команду «Zdob Si Zdub» та фрік-кабаре-банд «Серебряная Свадьба».

17-18 червня – виступ гурту «LACRIMOSA», м. Київ, клуб «Бінго», початок о 19.00.

Інформація підготована за даними Інтернет-сайтів:

<http://www.rbc.ua>; <http://umobolna.livejournal.com>; <http://www.chaykafest.com/>

Рок-фестиваль

«ЧАЙКА Open Air - 10».

7 - 8 червня, м. Київ, аеродром «ЧАЙКА».

Виступатимуть: «THE 69 EYES»,

«NARLAM DEATH», «СПЛІН»,

«КОРОЛЬ И ШУТ», «АГАТА КРИСТІ»,

«AMATORY», «БУМБОКС», «ESTHETIC EDUCATION», «ТОЛ»,

«КРИХІТКАЦАХЕС», «Vexlarsky», «MUSHMELLOW» (Запоріжжя), «Пятый угол» (Тирасполь, Молдова), «Monorock Machines» (Київ), «NoraLasso» (Київ), «Second Blade of Shinobi» (Кременчук), Жорик Делієв і група «Майстерклас» (Одеса), «GO бага band» (Одеса), «Traffic» (Харків), «Оркестр Янки Козир» (Київ), «Vanilin» (Київ).

14 червня - добродійний концерт Пола Маккартні у Києві.

Кінозал «Трем'єра»

ЛУЧШ ІМ. ФРАНКА представляє

ХРОНІКИ НАРНІЇ: ПРИНЦ КАСПІАН

6-19 червня

Жанр: пригодницьке фентезі
Режисер: Ендрю Адамс («Шрек»)
У ролях: Лайам Нісон («Список Шиндлера», «К-19»), Бен Барнс («Зірковий пил») Бюджет: \$100000000

ОДНОГО РАЗУ У ВЕГАСІ

WHAT HAPPENS IN VEGAS

30 травня – 5 червня

Жанр: романтична комедія
Режисер: Том Вон
У ролях: Камерон Діаз, Ештон Катчер, Квін Латіфа.

«Уолт Дісней Пікчерз» представляє глядачам всього світу продовження «Хронік Нарнії».

В Англії минуло зовсім небагато часу, а в Нарнії — століття. Країна знаходиться під гнітом злого короля Міраза. Але у чарівного королівства є остання надія – юний принц Каспіан.

Четверо героїв збирають армію міфічних істот на чолі з Асланом, засновником і покровителем Нарнії, і вирушають на допомогу Каспіану. Тепер тільки від них залежить майбутнє королівства!

Після ночі гулянки у Місті Гріхів двоє абсолютно незнайомих людей опиняються в одному ліжку і намагаються відтворити хід подій ввечера. Виявляється, вони одружились і зірвали величезний джек-пот. І на тверезу голову молодята (кожен сам про себе) розробляють план, як «відмазатись» від своєї «другої половинки» і отримати увесь куш.

Там, де пахне грішми, нема місця кохання. Хоча у Vegasі буває всяке...

ROCK ЖАТА

*рок-вечірки
гурти з усієї України
багато пива
смачна українська кухня
організація
індивідуальних вечірок*

М. Луцьк

Вул. Ковельська, 82

Тел.: 8-050-9756984
8 (0332) 72-63-72

СЛЕНГ ЧИ ЗНАВАТА ДО МОВИ?

Напевне, цю статтю найкраще було б опублікувати у рубриці «Наболіле», – настільки мене ця тема допекла. У чому, власне, проблема? А от учім: меней мові роді стали «преведи», «красавчегі» та «мэдзвэди». Якщо ці слова для тебе – нецензурне знущання над українською мовою, значить, ти не є користувачем глобальної віртуальної мережі. Бо саме таке, даруйте, «креатифне» привітання вирізняє цілий прошарок он-лайн мешканців – так званих «падонкафф»...

Звісно, нічого дивного в появі цього мовного явища немає. Більше того, воно цілком логічно вписується у потреби сучасної української молоді вирізнитися серед своїх однолітків. Тільки деякі підлітки роблять це через зовнішній вигляд і погляди на життя, – як, наприклад, готи, які лякають пересічних людей чорним одягом, похмурим макіяжем та суїцидальними схильностями, а інші – виокремлюють себе мовними особливостями... Щоправда, недооцінювати вплив «падонкафського» сленгу на розвиток сучасної української мови не можна. Погано, що останнім часом на вулицях міст, облутаних всесвітньою павутиною, молодь і «наживо» активно спілкується інтернетівським суржиком. Інтернет-сленг якось аж занадто активно покинув межі віртуального простору і став використовуватись у реальному житті. Фрази «зачот», «афтар жжот» тощо вже давно не є прерогативою користувачів нету: ними користуються навіть пересічні українці. «Превед, красавчег» – витісняє звичні привітання, а словосполучення «випий йаду» часто використовується замість інших можливостей висловити незадоволення об'єктом спілкування. До речі, на це все «в реалі» досить швидко відреагували рекламісти, і вже декілька місяців Медвед поступово захоплює український рекламний простір (власне, в Києві встановлено кілька біг-бордів зі словами «превед», «зачот» тощо). А слови типу «афтар» як говориться, «жжот» часто використовуються ді-джейми радіостанцій.

Я не є фанатичкою, схиленою на культурі мови, але ця, так звана «падонкафська», мова відверто дратує. Дратує саме своєю запопсованістю: кожен, хто хоче показати себе просунутим юзером мережі виявляє свої емоції не інакше, як за допомогою «ржунімагу», «выпей йаду» і т. д. Не знаю, що принесе нам цей новий молодіжний сленг, але якщо ти справді хочеш вирізнитись і справити враження людини оригінальної та мислячої, варто задуматись над своїми власними, «незаязаними» способами, якими можна і варто якісно і позитивно виділитись, навіть в Інтернет-середовищі...

Яна Супоровська

ЛЕВИЦЯ

І ЧАТ

Напевно, все життя в реалі кожен з нас мріє про казку. Ні, не про казку «Жили-були...». Про ту, про іншу... коли те, про що мрієш довгими роками, безсонними ночами, плачучивванні... Життя колись таки таймусить нам подарувати тую мить, заради якої ми живемо.

Але... одні просто мріють, інші розчаровуються, а є такі, які все беруть у свої руки на заздрість іншим.

Чому ЛЕВИЦЯ? Навіть не знаю... Напевно, все разом. Перш за все знак Зодіаку – Лев, потім розвинена з дитинства котяча натура, тай вік не дозволив би взяти нік на зразок «манюня» або «кицюня», тай під характер підходило. От і ЛЕВИЦЯ.

Хто і коли посадив мене на чат – «история покрытая мраком», але це сталося... потім все частіше з'являвся час для цієї розваги, а з часом з'явилися й друзі в чаті. Різні за віком, за поглядами, за місцем проживання люди спілкуються в чаті на рівних...

А: Привіт!

Л: Привіт :-)

А: Як життя?

Л: Супер, а твоє?

А: Супер-пупер! Тобі скільки? :)

Л: А тобі скільки треба?

А: А якщо чесно?

Л: 18

І неважливо, хто ти і скільки тобі насправді. Важливо, що ти себе у свої 30 відчуваєш на стільки, на скільки написала, – на всі 18 :-)

А: оооооо, супер, мені 20, а як тебе звати?

Л: .....

І пішла жвава розмова пересипана смайлами, цюмчиками, трояндочками, та зверненнями «сонечко»... Вечір за вечором ти зникаєш в Інтернеті, затримуєшся на роботі, закриваєш жалюзі і «працюєш» напружено біля моні-

тора. Охорона привиходить тебе до тебе услід із співчуттям: «Хіба можна так багато працювати?»

А ти йдеш і сама дивуєшся своїм почуттям. Ніби й нічого не сталося, але в душі щось коїть. Оце хлопчеченя, з яким ви так мило переписувалися, кличе на побачення... :-)

Він широкі вірить, що ви з ним з одного міста, а ти тільки приблизно уявляєш, де його місто знаходиться на карті... а все-таки не проти зустрічі, але назавтра ви знову зустрічаєтесь... у вірті.

Життя починає захоплювати, але життя перед монітором, коли сидиш, прикипівши до екрана збудженими очима, пальці нервово невтрапляють на потрібні клавіші, коли при кожному кроці на коридорі здригаєшся... І життя переходить з реальності у той єдиний вимір, який тебе притягує.

Р: :-)

Л: Привіт-привіт!

Р: Познайомимось?

Л: Давай спробуємо :-)

Р: Я – Рома, а ти?

Л: А я – Лаура!

Р: Гарне, рідкісне ім'я. А скільки тобі років і звідки ти?

Звідки ж? Я вже задумуюсь над цим питанням. Звідки ж романтичніше?

І відповідь, затримавшись на секунду, з'являється на моніторі. «приват» – ця кнопка стає рідною, і ти ніколи не переплутаєш її з кнопкою «всім». Тому що вже пішли такі слова, такі невідзначні смайли, що на всіх таке пускати гріх.

Р: ти у клубі чи дома?

Л: на роботі.

Р: то ти вже працюєш? А я ще в школі вчуся... :-)

Л: ясно... бувай.

Але одного разу ти вирішуєш: для того, щоб кожен раз об одне й теж не лупитися, писати правду, правду і нічого, окрім правди. Краще нехай відразу відпадають, ніж коли захопишся, а йому 15...

Все виявилось не так страшно. Багато молодих людей із захопленням спілкуються із старшими. На диво, дуже приємні люди трапляються. Можливо, саме манера спілкування їх підкупляла, можливо, досвід спілкування з чоловіками допомагав юнакам свої 20-25 років відчувати себе справжніми чоловіками. Але попросившись сьогодні, назавтра увімкнувши комп, ти найперше дивись, чи працює Інтернет... Працює! Слава Богу! Тоді тільки ти займаєш робоче місце. Вмикаєш чат... і починаєш «працювати»...

Так... так... не те... якийсь знайомий нік... а, потім загляну... Так... новенький, цікаво...

Л: Привіт, як настрої?

І знову спілкування в чаті перебивається роботою, тією необхідністю відволікатися на відвідувачів, документи, телефонні дзвінки...

Обідня перерва: є ціла година, коли можна не відриватися від спілкування.

Раз за разом ти вже бачиш друзів у правому боці монітора. Піднімки вже не просто букви, це вже

люди частозіменами, конкретним віком, характером, тіхтотебеобразив,коготибізвала,хтоніжний і починає розмову з квіточки, хто чіпляється до слів, хто допускає смішні помилки...

О, пише старий знайомий, з яким ми давно спілкуємось «не о чем и о погоде», цікавий хлопчина, у свої 24 якийсь надто чесний і милий... з ним і сама пишеш правду, ділишся думками, часто вислуховуєш, точніше вичитуєш його сповіді, інколи сама розповідаєш таке, чого б ніколи не сказала навіть найближчий подрузі.

«Як вийшло так, що я тебе зустрів?»

Може, це знак, чи я так захотіла?» Ніхто і ніколи не відстежує, як і коли «просто стосунки» переростають у стосунки... Отак і тут, ми просто спілкувалися... Просто перекидалися фразами в чаті, ділилися думками, розважали один одного, коли було сумно і не було настрою...

С: Як вихідні?

Л: Нуднувато-спокійні...

С: Чому так?

Л: Та так....

З часом безцільні фрази набували конкретних форм, з'являлося зацікавлення.

С: А якого кольору у тебе очі?

Л: Сіро-хитрі :-), а у тебе?

С: Карі.

Ці карі очі ще зіграють вирішальну роль. Глибоко карі, обведені чорними віями, як вир, що затаює...

Л: Сонечко, до мене прийшли. Мушу відлучитись...

С: Тільки не на довго...

Л: Та на хвилину 30-40...

С: З нетерпінням чекаю тиму

Л: Я постараюсь швидко...

І дійсно, сидячи в кафе, ні про щобільше думати не могла, як про те, що ВІН там на неї чекає. Думки плуталися, спліталися в мереживо, вив'язувалися в чудернацький візерунок...

Л: Я вже з тобою...

С: Чому так довго?

Л: Я спішила, як могла...

С: І тому так довго тебе не було? Відчулися перші нотки незадоволення. Але чому? Він єдиний заповнював її думки весь цей час. У чому її вина? У тому, що в неї є жит-

тя? Але воно є у всіх, і у нього теж...

Л: Вибач, Сонечко, я більше постараюсь ніколи так не робити...

С: Побачимо.

Вона знову відчула гострий біль, його образу на те, в чому не була винна.

Отак день за днем. Ні, ні, ви не подумайте, що це все, чим можна займатися... Ще є асқ, в простонародді «аська». Але цей вид задоволення дає можливість спілкуватися тільки тим, хто знайомий особисто, оскільки необхідно знати код абонента. Але народні співрозмовники, знайомлячись і спілкуючись довгий час у чаті, деколи доходять до того, що не обов'язково постійно перемикають робочу програму на чат під час роботи, чекаючи відповіді, або переживаючи, що хтось помітить, що в тебе на моніторі, а можна обмінятися номером аськи і спокійно кидатися фразами, і цього ніхто не помітить точно.

– Можна, я буду вважати тебе своїм?

– Можна. Мені навіть приємно, якщо ти так вважатимеш...

Такий нехитрий діалог дав початок надії на «мій».

Мій герой... Моє Сонечко... Моє котенятко... Він самете, про що вона мріяла. Чуттєвий, розумний, ніжний, романтичний, сексуальний... Він – мрія кожної, а належить їй.

Стан ейфорії затуманював розум. Усвідомлення того, що йому лише 24, – відійшло на другий план і майстерно маскувалося свідомістю.

II ASQ

Він: 20:53

Добрий вечір! Що поробляє моя Левиця? Як закінчилися збори? Я лежу на дивані і згаду, як мило ми розмовляли... твій чарівний голос. Цілую.

Він: 21:55

Спи, котенок, сладко-сладко. Я хочу к тебе в кроватку! Обнімать и целовать, спокойной ночи пожелать! Що ти поробляєш? Цілую і обнімаю. Добраніч.

Вона:

«Тепер не знаю, як без тебе бути. Хіба можливо очі ці забути...» Цілую ніжно-ніжно. Твоя Левиця.

Він: 17:17

Що поробляє моя Левиця? Дякую за чарівні слова в смс. Я їду зі

Львова додому, заскучав за тобою. Палко цілую в губки і не тільки.

Вона:

Твоя Левиця ніжить ся в теплому ліжку і мріє про тебе...

Він: 22:56

Ложиш, розслабся і не о чем не думай... чувствуешь, кто-то нежно целует твои губы. Не пугайся – это я целую тебя перед сном... На добраніч. Солодких снів, кицюню.

Вона:

Із солодким поцілунком на вустах, щаслива та замріяна, лягаю цієї ночі у твої обійми. Поки що уявні.

Вона:

Нехай мій поцілунок зробить щасливим твій ранок, а думки про мене – романтичним цілий день, моє Кошенятко.

Він: 10:58

Доброго ранку, моя Левице. Твоє повідомлення зробило мій ранок чудовим. Що ти зараз поробляєш? Сумую за тобою. Цілую.

Вона:

(Вечір перед тим, як за день до зустрічі, він їде на сесію):

Нехай твоя дорога за знаннями буде легкою, а зі знаннями – гордою. Щасливої дороги, Сонечко, цілую.

Він: 22:07

Дуже дякую, мила! А я бажаю тобі солоденьких снів. Цілую ніжно, моя Левице.

Вона:

Доброго ранку, Сонечко. Як зустріла столиця мого героя? Страшно сумую за тобою. Цілую у праву щічку.

Він: 08:38

Доброго грудневого ранку, моя Левице. Зустріла столиця нас снігом і холодом. Бажаю тобі доброго дня і тижня. Я постійно думаю про тебе. Цьомкаю.

Вона:

(Дорога до Києва, потяг, 2 хвилини по тому, як він сюрпризом замінив традиційне смс чарівним голосом у трубку):

Після того, як почувла твій голос, я за тобою ще більше сумую. Надіюсь, завтрашній день не розвіє нашу чарівну казку. Твоя Левиця. Цілую.

(І на що тільки сподівається?)

Вона: (Київ, 7.00)

Сонце очі відкриває, місяць со-

нно позіхає, прокидається світанок. Досить спати! Добрий ранок! Цьом-цьом.

Ау відповідь – бадьоридзвінок телефону. Розмова двох за годину до зустрічі. Слова нічого не варті, слова губляться. Тут важливий подих, затримка голосу, хвилювання... Вже скоро, дуже скоро... Руки починають дрібно тремтіти передчутті солодкої миті.

III РЕАЛ

Потяг метро їхав, як ніколи довго, навмисне затримуючись на кожній зупинці на цілих півсекунди... Ні, вона не нервувала, вона була спокійна, навіть могла посміхатися... розгублено. Думки блукали, забігали наперед, гралася в передбачення.

Час тягнувся довго. Занадто довго, щоб лишати її спокійною.

Коли вона переходила з гілки на гілку метро, знову пролунав дзвінок від нього. Йому не терпілося її побачити більше, ніж її його. Але... вона його бачила на фото в неті, а він лише чув її голос.

Сходи з метро були надто високими чи слизкими. Ноги не слухалися, поли пальто постійно падали зрукі заважали підніматися до ранкового світла новорічної столиці.

Не багато юнаків о 8-й ранку стоять на Майдані Незалежності, розглядаючи новорічну ялинку, нервуючи при цьому... То був він. ВІН! Моє Котенятко доросле, моє Сонечко, мій герой...

Німа сцена якось затягнулася... – Якого ти зросту, Сонечко? О, високий... Слава Богу, бо я віддаю перевагу великим справжнім чоловікам, а ще я не знала, які підбори мені брати, щоб не виявитися вищою від тебе.

Даремно переймалась, вищою від нього можна було бути лише, забравшись на підвищення... з якого зручніше його цілувати. А він не відмовлявся від її поцілунків, навіть щиро відповідав...

Так, так. Вона сама його цілувала, забувши про все, відчуваючи себе... навіть не 16-річною, бо у 16 вже можна дивитися особливі фільми, а

тут... Вона відчувала себе так, ніби ніжно губами торкалася забороненого плоду, який терпко-солодким присмаком лишався на її вустах після кожного поцілунку з ним.

Київ був прихильним до них... Новорічний морозець, лише для них припорошені романтичним сніжком урбаністичні вулиці... Будинки заздрісно зазирали в їхні очі: її захоплені і його здивовані...

Холодно? Вона помічала, що холодно, лише по ньому... Треба схватися від холодно-цікавих обіймів зимового вітру. Кафе? Нехай буде кафе. Яка різниця? Ти ж поруч... Що? А, що я буду? Ні, ні... кави я не хочу, я і так збуджена, кожен нерв натягнутий, що, здається, не витримає напруги, очі горять... Сік? Так, так, сік, напевно, вишневий, під колір...

Фонтани у метрограді, співали ніжну мелодію, здавалося, лише для неї... Його з цікавинкою поглед снував інтер'єром, слова блукали навколо усього, окрім того, що вона хотіла чути... Знову і знову доводилося відганяти набридливу думку про його розчарування... Лише недосвідченість виявляла приховане почуття, він старався з усіх сил не показати істинних почуттів, пробував жартувати, говорити так, ніби йому цікаво, зазирнув навіть їй у очі, але... виховання не може допомогти приховати те, що жіноче серце відчуває інтуїтивно.

«Розкажи мені, чому на серці жаль?

Казка не про нас – на жаль. Інші ролі в нас, забути все мольо...»

Казці бути! Нехай все закінчиться, всерано чи пізно закінчується, але зараз все залежить лише від неї. Вона від усієї душі відчувала до нього вдячність за підтримку у вимислі та співучість у виконанні ролей. Так, вона писала цю казку сама, але якби не він,

вистави не було б. Ангели із захопленням спостерігають з-за хмар її фантазії та їх втілення, яке було б неможливим без його допомоги...

Ви коли-небудь чули музику ангелів? Коли в душі співають кришталеві дзвоники щастя, коли з кожним рухом його вії відчуваєш змах ангельського крила, коли задихаєшся від бажання ще раз відчути його легкий аромат, очі не вірять у реальність, руки відмовляються відчувати реальність, серце втікає від реальності...

Ти попросився зі мною ще в той момент, коли почав роздумувати на тему, чому я вибрала саме тебе:

– Можливо, в тебе давно не було нікого, від цього ти й звернула на мене увагу?

– Сонечко, у моєму житті є можливість вибору. Біля мене крутяться представники різного контингенту, але серед усього цього накопичення я хочу знайти злиток...

– Та це не могу бути я. Я простий...

– А мені і не треба іншого... (і схаменувшись) та не хвилюйся, я не збираюся за тебе заміж... Мені просто з тобою весело і добре.

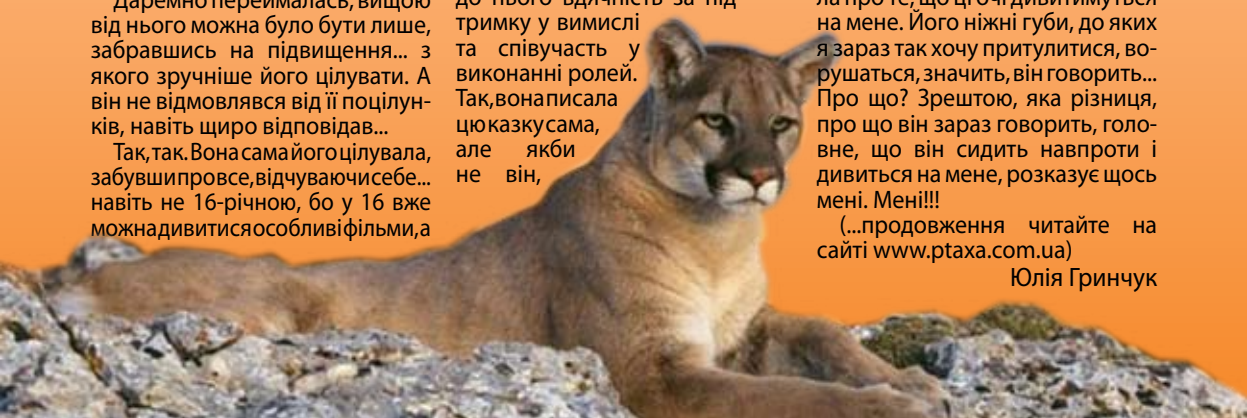
А серце стиснулося від цих слів так, ніби хотіло всю кров із себе видушити... В очах попливли кола, але посмішка не зрадила, все замаскувала... Слава Богу, не помітив...

Які страшні слова, але чому? Я бачу його вперше. Хіба в моєму віці і з моїм життєвим досвідом чинять так бездумно? Хлопочисько, просто хлопчисько... Зараз мій, тільки мій, у цю мить я не відпущу тебе від свого серця, не дам комусь зруйнувати мою казку, я дограю цю роль до кінця, до того останнього поцілунку, коли я відчую холод твоїх губ...

Дивилась в очі і навіть не мріяла про те, що ці очі дивитимуться на мене. Його ніжні губи, до яких я зараз так хочу притулитися, ворухнуться, значить, він говорить... Про що? Зрештою, яка різниця, про що він зараз говорить, головне, що він сидить навпроти і дивиться на мене, розказує щось мені. Мені!!!

(...продовження читайте на сайті www.ptaxa.com.ua)

Юлія Гринчук

Наодинці з музою

Чи має значення, звідки іду,
Якщо я прийшла до тебе?
Я знов закохалась у зірку не ту,
У неї в очах півнеба...

Змінилася казка буденністю знов,
Оголена правдою днів і слів,
Ми в карти програли думки і любов,
І як воно, жити ночами без снів?

Півкраплі жалю, ні крихти тепла,
Я рай затуляю рукою...
Хіба це важливо, з ким я була,
Якщо залишаюся з тобою?!

Марина Ковальчук

* * *

Переллю Світязь у термос
Поламаю ліс і покладу його в
Коробку
Зіжмакаю небо
І закину це все на
Поличку
До наступного
Літа.

Катеринка Мазурець

Безсонна ніч

Безсонна ніч...Безсонна ніч – це щось нестерпне. Це така прудка зміюка, яка за декілька годин злазить по всьому твоєму тілу вздовж і впоперек, зазирає в кожний куточок і в кожну шпаринку, обнюхає всі соломинки. Потім вона буде невдоволено витись і шипіти, жалитиме тебе до безпам'яті своїм пекучим язиком і... залишиться ненасиченою. Така вона безсонна ніч. Ніч не в обіймах коханого чи біля теплого каміна з батьками. Ніч не за філіжанкою ароматної кави з найкращою подругою чи з вірним другом. Ніч, навіть, не перед екраном телевізора чи у ревноій молитві. Це далеко не та п'янка ніч у веселій компанії під літніми зорями, яка здається такою короткою, а це та мордуюча ніч, яка тягнеться цілу вічність. Це ніч, коли єдиним свідком твого катування є стеля, якої в темряві ти не бачиш, але відчуваєш, що от-от вона звалиться на тебе і придушить твоє ще недомучене спогадами серце. Спогади? Та вони, як океан, в якому ти безліч разів потопляєш і виринаєш, захиляєшся солоною водою і з усіх сил намагаєшся пливати до берега.

Безсонна ніч і гіркі спогади – як змія та її язик – вірні супутники. Чомусь у цю ніч ти не згадуєш нічого хорошого – лише розчарування, невдачі, розлуки та сльози. Хочеться думати про майбутнє, але не виходить. Просто темно навколо і холодно. Така вона – безсонна ніч...

Лише під ранок, вдосталь назнуцавшись над тобою, напившись твоєї крові, вона кине тебе непритомну на ліжко і піде... аби повернутися знову.

Іра Угрин

«Чого являєшся мені у сні?»

Останнє моє сновидіння було досить веселим та вражаючим: я босоніж сковзався на льоду, який повністю покритий все наше місто. Згодом я побачив крутий спуск, який не зміг оминати і, з'їхавши униз, опинився у холодній воді річки Турія, де повторив долю героя Леонардо Ді Капріо з «Титаніка», себто потонував... Така розв'язка надає моєму сновидінню пригодницького жанру. Але це ще досить таки простий сон, адже інколи наснитися безглузда мішанина зі старих та нових подій життя, яку, взагалі, важко зрозуміти. Сни – це така собі суб'єктивна фантазія, яка об'єднує більшість людей, а декотрих нації є на створення різноманітних книг, де автори трактують видіння різними способами, відомими, мабуть, тільки їм. Це настожує, адже особливо наївні все ж вірять у всілякі байки. Що ж вони несуть, загадкові голоси нашої свідомості? Справжню істину я намагався довідатися у львівського психолога Юлії Мединської, яка з радістю допомогла мені у створенні цієї статті:-).

Макс: Що таке сновидіння і яке місце йому відведено у психічній діяльності людини?

Юлія: Існують різні підходи у психології, неврології, які пояснюють, що таке сновидіння. Звернувся мінімально до теорії. Психоаналітики вважають, що психіка людини складається із кількох рівнів: свідоме, передсвідоме, несвідоме. У несвідомому містяться усі неактуальні, табуовані, неважливі події життя. Між свідомим та несвідомим існує так звана цензура, яка не пропускає ті витіснені змісти до

свідомості, аби вони не заважали нам, наприклад, зараз розмовляти. Коли людина спить, діяльність цієї цензури стає більш пасивною. Ті витіснені змісти прориваються до свідомості, але уже у спотвореному символічному вигляді. У результаті цього ми бачимо сновидіння, які в метафоричній формі оповідають про те, що відбувається у несвідомому. Засновник психоаналітичного напрямку Зигмунд Фройд казав, що «Сновидіння – це королівська дорога до несвідомого». Якщо узагальнити, то сновидіння – це такий собі фільм, який крутить нам наша підсвідома реальність.

Макс: Чи можна довіряти книгам, які тлумачать сни чи це все читиво для наївних?

Юлія: Символіка кожного сну є індивідуальною для кожної людини. Ті символи, якими говорить моє несвідоме, залежить від мого особистого досвіду, від того, що я переживала. Ваше несвідоме мовить відповідно вам притаманними символами. Якесь одна універсальна книга, що розшифрує символи, які підходять кожній людині, просто неможлива. Ті книжки можна розглядати, як навчальний матеріал для початківців, що хоче навчитися розтлумачувати мову власного несвідомого.

Макс: Що приховує лунатизм, і чи є він негативним проявом психіки?

Юлія: Лунатизм, на жаль, є негативним виявом психіки людини, тому що сноходіння, сноговоріння виникає тоді, коли у корі головного мозку є патологічні зони, їх називають вогнищами, які генерують електричну активність, не таку, як потрібно. Це є патологічна діяльність

мозку, такі порушення діагностують при епілепсії. Не обов'язково лунатизм означає, що людина хвора на епілепсію, але це може бути першим сигналом захворювання. Якщо я стикаюсь із хворими на епілепсію або тими людьми, у яких є підозра хвороби, запитую, чи не було у них випадків лунатизму або надто яскравих сновидінь: із запахами, відчуттями, дуже жахливих снів.

Макс: Чи є у медицині визначення «віщого» сну?

Юлія: Визначення немає, але наше несвідоме, яке сприймає усю інформацію, також оцінює її. Припустімо, людина знаходиться у критичній ситуації. Так само, як працює свідомість над вирішенням проблем, так і несвідоме шукає шляхи виходу із кризи, які можуть з'явитися під час сну, як підказка. Але не обов'язково буквально віщий сон має збутися.

Макс: Чи може незряча людина бачити сни?

Юлія: Сни з'являються, спираючись на досвід власних п'яти органів відчуття. Якщо у незрячої людини відсутній лише один орган чуття, вона розрізняє звуки, дотики тощо, то і сни незрячої людини з'являються не у фільмах, картинках, а у звуковій чи дитючій абстрактній формі.

Тож не забуваймо гарно виспатися. Та запам'ятовувати все, що показує нам наш нічний снотеатр, а ще краще видіння записувати, адже потім завжди можна їх комусь розповісти, якщо звичайно ви (як і я) не вірите у всілякі забобони. На добраніч!!!

Максим Івануха

БАСКЕТБОЛ

У місті Луцьку пройшли чергові матчі в рамках XVII Чемпіонату України з баскетболу серед чоловічих команд першої ліги.

Матчі проходили у приміщенні спортзалу ЛДТУ. Луцька баскетбольна команда «Волиньбаскет» провела по два матчі з командами «Іллічівець» (Маріуполь) та «ДІТМ» (Краматорськ).

У напруженій боротьбі з «Іллічівцем» наші баскетболісти програли перший матч з різницею в одне очко, але у наступному матчі – відповідно вони реабілітувалися перед своїми уболівальниками, здобувши перемогу з різницею у 25 очок.

Наступний свій матч луцькі баскетболісти провели з командою «ДІТМ» і без зайвих зусиль перемогли в обох матчах з різницею у 70 очок у першому поєдинку і 58 – у другому. Результати решти поєдинків такі:

ІЛЛІЧІВЕЦЬ (Маріуполь) – СПОРТЛІЦЕЙ (Біла Церква)		83:53	69:55		
ІЛЛІЧІВЕЦЬ (Маріуполь) – ВОЛИНЬБАСКЕТ (Луцьк)		62:61	58:83		
ДІТМ (Краматорськ) – ВОЛИНЬБАСКЕТ (Луцьк)		62:61	58:83		
ДІТМ (Краматорськ) – СПОРТЛІЦЕЙ (Біла Церква)		46:66	39:74		
№	Команди	I	В	Співвідношення	Очки
1	ДонНМУ (Донецьк)	30	25	2327:1826	55
2	ЗІДМУ (Запоріжжя)	28	25	2242:1769	53
3	ІМПУЛЬС (Шостка)	28	25	2189:1707	53
4	ІЛЛІЧІВЕЦЬ (Маріуполь)	30	21	2311:2002	51
5	ВОЛИНЬБАСКЕТ (Луцьк)	30	18	2153:1830	48
6	СПОРТЛІЦЕЙ (Біла Церква)	30	13	1725:1874	43
7	КДЮСШ (Маріуполь)	30	11	1952:2232	41
8	БІНГО (Київ)	28	11	2149:2038	39
9	КРИМ (Сімферополь)	28	7	1483:1822	31
10	ДІТМ (Краматорськ)	30	2	1348:2213	28
11	ХНУВС (Харків)	28	0	367:933	6

Отже, після проведених 30 матчів наші земляки набрали 48 очок і посідають 5 сходинку турнірної таблиці. Для виходу «Волиньбаскету» у вищу лігу потрібно посісти, принаймні, 3 сходинку.

ВОЛЕЙБОЛ

У приміщенні ОДЮСШ (Луцьк, вул. Шевченка, 3) пройшли матчі плей-оф за 5-8 місця серед жіночих команд, у яких зустрічалися «Волинь-Університет-ОДЮСШ» (Луцьк) та «Орбіта-Університет» (Запоріжжя). Обидва матчі наші земляки виграли з однаковим рахунком 3:2. Під час зустрічей команда «Волинь-Університет» в обох матчах програвала перші дві партії, але, зібравшись із силами, вигравала три останні. Після цієї перемоги наші землячки розіграють 5-6 місця з «Северодонецькою» (Северодонецьк).

Петро Дмитрук

У рамках XVII чемпіонату України з баскетболу луцька команда «ВОЛИНЬБАСКЕТ» провела чергові матчі на виїзді. Наші земляки завітали в гості до команди «КРИМ» з Сімферополя і без зайвих зусиль перемогла в обох матчах з рахунками 44:61 та 53:62. Після чергового туру «ВОЛИНЬБАСКЕТ» займає 5 сходинку турнірної таблиці. Наші хлопці мають шанси пробитися до Вищої ліги, але для цього їм потрібно перемогти київський клуб «БІНГО». «Волинь-Університет» на виїзді зустрічалася з «Северодончанкою» і поступилася в чотирьох партіях і зайняла 5 місце.

Чемпіонат України. Суперліга. Жінки. Плей-офф. 5-6 місце.							
Дата	Команди	Рахунок	1 партія	2 партія	3 партія	4 партія	5 партія
02.05.	«Северодончанка»	3:1	25:20	8:25	25:19	25:22	--
03.05.	– «Волинь-Університет»	3:1	13:25	25:21	25:19	25:18	--

Пробіг на межі можливостей

З нагоди Дня Перемоги у місті Ковелі вдруге проводилась акція «Пробіг вулицями міста». Цього року багато дітей та молоді зголосилось вийти на старт, а леві змогли справитися з поставленою метою.

Зокрема, на довгих дистанціях, які долали старші спортсмени, до фінішу дійшли далеко не всі. Так наприклад, у віковій категорії 1991-1992р.н. із 23 спортсменів до фінішу добігло лише 13.

А от молодші учасники були більш завзятими. І на їхніх доріжках запекла боротьба за перемогу тривала до самого кінця.

Не менш цікавим було і нагородження учасників, у підсумку якого було ще й визначено кращого учителя фізкультури у місті Ковелі, ним став Якубович Роман (ЗОШ №1). А найнапруженішим моментом була лотерея, бо у ній удача могла посміхнутися кожному, хто дістався фінішу. Пощастило на призи (гірський велосипед і телевізор від ковельського міського голови та спонсорів) юним учасникам із ЗОШ №3 та НВК №11.

Alex)))

Анекдот

Интерв'ю з телеведучою львівських новин.

– Як вам з такими манерами і такою дикцією вдалося потрапити на телебачення? Блат, напевне?

– Який блат? Сестла!

***

Один викладач – іншому:

– Сьогодні на лекції пояснював студентам, що не існує більшої чи меншої половини, половини дві рівні.

– І що?

– Все одно більша половина не зрозуміла.

***

Заходить бабуся в автобус і кричить:

– Обережно, мужики, не поколіть яйця!

– Щожти, бабусю, повноторбу яєць набрала!?

– Не яєць, а цвяхів!

***

– Іванку, який ти розумний, начитаний, мені з тобою так цікаво буде!

– Та ні, Галюсю, я нормальний, просто ти – дурепа!

***

Лікар у психіатричній лікарні розгадує кросворд.

– Так... Острів, на якому народився Наполеон...

Звертається до пацієнта:

– Слухай, недоумку, ти де народився?

***

Дзвонить Іван на радіо:

– Поставте мені, будь ласка, пісню «Жито»!

Dj: Так, добре, Іване, насолоджуйся цією гарною піснюю!

2-й раз дзвонить Іван на радіо:

– Поставте мені, будь ласка, пісню «Жито»!

Dj: Так, добре, Іване, насолоджуйся цією гарною піснюю!

3-й раз дзвонить Іван на радіо:

– Слухай, Dj-ю, постав мені пісню Бамфанк Мсі «Фрісталер»!

Dj: Чуєш, Іване, не вимахайся, слухай «Жито»!

Усіх молодих, креативних,
небайдужих
Волинський молодіжний
журнал «Птаха»

запрошує до співпраці!!!

Якщо Ти відчуваєш у собі спроможність не просто спостерігати за всім, що відбувається навколо Тебе, чи з Твоєю участю, а й можеш викласти усе це у журналістський матеріал, якщо у Твоєму серці та у Твоїх думках панує творчий неспокій, приєднуйся до команди видання «Птаха»!!!

НАША АДРЕСА:

м. Ковель

вул. Театральна, 11, к. 17

www.ptaxa.com.ua

e-mail: info@ptaxa.com.ua

8(050)914-93-77 – Оленка

8 (068)2338513 – Ната

Живи окрилено –
з «ПТАХОЮ» !!!

Наші друзі

Ми щиро дякуємо
Вам за підтримку :)))

Галина Жилка
– підприємець,
директор магазину
«Оксамит», голова
батьківської
громадськості міста.

Віталій Ківачук –
директор
Ковельського
госпрозрахункового
ринку.

Роман Ляшук
– приватний
підприємець,
депутат міської
ради, сфера
діяльності:
виготовлення та
продаж меблів,
дверей;рекламні
послуги.

Віктор Козак
– директор ТЗОВ
«Дея», член
ради регіону
міжнародних
перевізників
Волинської та
Рівненської
областей,
депутатрайонної
ради.

Кореспондент обласної газети вирішив виявити рівень підготовки студентів. Він поставив студентам різних курсів одне питання: «Скільки буде 2х2?» Результатийого опитуваннябулитакими:першокурсник з упевненістю відповів: «чотири»; другокурсник витяг шпаргалку з таблицею множення; третьокурсник дістав калькулятор і швиденько порахував; четвертокурсник побіг у комп'ютерний клас складати програму; а п'ятикурсник з обуренням заявив: «Що, я усі константи пам'ятати зобов'язаний?»

Незважаючи на цікаве економічне становище в країні, люди надають перевагу кращим речам, навіть якщо потрібно переплатити. Отож, отримуйте серію телефонів недитячого класу.

NOKIA E61I

Стандарт: GSM 900, GSM 1800, GSM 1900, WCDMA.

Смартфон та платформа: Series 60.

Тип корпусу: класичний QWERTY-клавіатура.

Антенa: вбудована.

Вага: 150 г

Розміри: 117x70x14 мм.

Дзвінки: Nokia E61i.

Тип мелодій: поліфонічні, MP3-мелодії.

Інтерфейси: IRDA, USB, Wi-Fi, Bluetooth 1.2, VoIP-клієнт.

Доступ до Інтернету: WAP 2.0, GPRS, HSCSD, EDGE, POP/SMTP-клієнт, HTML: модем, синхронізація з комп'ютером, повідомлення Nokia E61i.

Додаткові функції SMS: введення тексту із словником, шаблони повідомлень MMS.

Додаткові функції Nokia E61i: гучний зв'язок (вбудований динамік), управління: голосовий набір, камера 2,0мп, автодозвін, режими кодування звуку HR, FR, EFR. Комплектація: телефон, акумулятор BP-4L, зарядний пристрій AC-4, гарнітура HS-5, кабель CA-53, microSD Card 2GB MU-37, інструкція.

Особливості: вбудований Nokia Mobile VPN.

Одні кажуть, що це калькулятор, інші називають цеглинкою... Та насправді це потужний смартфон для повсякденного використання.

Більшого дисплея ви не побачите. Ідеальний перегляд фільмів, перебування в Інтернеті, друкування тексту... QWERTY-клавіатура – це наявність практично всіх клавiш, як на комп'ютері. Ідеальний варіант для бізнесу та студентського життя!!! Ціна 2200 грн.

APPLE IPHONE 4GB

Стандарт: GSM 900, GSM 1800, GSM 1900.

Розміри: 115x61x12 мм.

Тип акумулятора: Li-Ion.

Дзвінки: Apple iPhone 4Gb. Зв'язок: Apple iPhone 4Gb. Інтерфейси: Wi-Fi, Bluetooth 2.0. Доступ до Інтернету: WAP 2.0, GPRS, EDGE, POP/SMTP-клієнт, HTML.

Особливості: 3,5 мм отвір для навушників.

Сенсорна система управління: Multi-Touch. Можливість завантаження географічних карт.

Існує у 3-х варіантах з 4, 8 або 16 Гб вбудованої флеш-пам'яті.

Тип екрану: сенсорний, кольоровий.

Розмір зображення: 320x480 пікс.

Мультимедіа: Apple iPhone 4Gb.

Фотокамера: 1600x1200 (2 млн. пікс.).

Аудіо: MP3-програвач, диктофон.

Живлення: Apple iPhone 4Gb.

Час розмови: 5:00 год./хв.

Час роботи в режимі прослуховування музики: 16:00 год/хв. Органайзер і телефонна

книжка Apple iPhone 4Gb.

Об'єм постійної пам'яті (ROM): під вибір власника 4Гб – 8Гб – 16 Гб.

Запитаєте, що це? Та це ж мажорний телефон від виробника Apple. Він, як і решта телефонів, виглядіє ексклюзивом. Повністю сенсорний екран, чудова енергодинаміка, гарний вигляд. Що ще потрібно молодій людині? Все присутнє у цьому апараті...

SONY-ERICSSON XPERIA X1

Смартфон та платформа: Pocket PC/Windows Mobile.

Тип корпусу: слайдер QWERTY.

Тип акумулятора: Li-polymer.

Інтерфейси: USB, Wi-Fi, Bluetooth 2.0. Вбудований GPS-приймач.

Доступ до Інтернету: GPRS, EDGE, HSDPA, POP/SMTP-клієнт, HTML. Профіль A2DP. Екран Sony-Ericsson XPERIA X1.

Тип екрану: сенсорний, кольоровий, 65536 кольорів.

Розмір зображення: 480x800 пікс. Фотокамера (3.20млн. пікс.), цифровий Zoom 3x, автофокусування, вбудований спалах.

Аудіо: FM-радіоприймач, MP3-програвач, підтримка WMA Гри. Java-додатки.

Об'єм вбудованої пам'яті: 400 Мб.

Підтримка карт пам'яті: microSD (TransFlash).

Отвір для навушників: 3.5 мм.

Операційна система: MS Windows Mobile 6.0.

Об'єм оперативної пам'яті (RAM): 128 Мб.

Чудовий агрегат з нового поповнення цієї марки телефонів...

Приймайте у свої лави... Ціна: 3300 грн.

Ціна: 3300 грн.

Наразі особу оцінюють вже не за взуттям, а за мобільним телефоном. Не будьте сірою масою... Наше покоління повинно жити за принципом: «Як завгодно, тільки не так, як усі...»

Підготував Camanch

ОГЛЯД КОМП'ЮТЕРНИХ ІГОР

Оскільки з кожною хвилиною наші оселі захоплює Інтернет, то у цьому випуску ми анонсуємо комп'ютерні Інтернет-ігри. Гра через інет надає великі можливості. Ваші противники вже не комп'ютерна система та компсхеми, а реальні люди, які «шпилять» у гейм з усього світу. Отож, демонструйте, на що ви здатні, спілкуйтеся з друзями, перемагайте ворогів. Щастя вам! І повертайтеся в реальне життя...

Системні вимоги: Windows 98/Me/2000/XP; Pentium III або Athlon 800 МГц; 512 Мб оперативної пам'яті; DirectX-сумісна відеокарта класу GeForce 2 з 32 Мб пам'яті; DirectX-сумісна звукова карта; 5 Гб вільного місця на диску; DVD-ROM; DirectX® 8.1; підключення до Інтернет.

Уявіть собі дракона, який пікірує на укріплений вал королівського замку, сотні стріл захисників кріпосних стін, що літають у повітря, або самогубну атаку на передові загони ворога, єдиною метою яких є ваше швидке знищення. Відчуйте всю лютість справжньої облоги замку за допомогою культової Lineage II: Chronicle 4. Беріть участь у штурмах замків, бийтеся із фантастичними монстрами або просто досліджуйте безмежний і неповторний світ Lineage II, використовуючи простий в освоєнні point-and-click інтерфейс. Відкриваючи все нові і нові секрети гри, збагніть її багаті політичні, економічні та соціальні особливості, щоб стати дійсним правителем світу Lineage II! Підкоріть нові землі, здобудьте вищий рівень, і у вас з'являться нові можливості... І пам'ятайте, що Лінейдж – це зло... Боріться з ним... Але не забувайте про реальність!!!

Системні вимоги: Windows XP (з правами адміністратора); Pentium IV/Athlon XP/Sempron 1,7 ГГц; 512 Мб оперативної пам'яті; 3 Гб вільного місця на жорсткому диску; відеокарта рівня GeForce FX 5700/Radeon 9500 з пам'яттю 128 Мб (підтримуються відеокарти тільки AGP/PCI); DIRECTX 9.0c – сумісна звукова карта серії Sound Blaster X-Fi; DIRECTX 9.0c (є на диску); з'єднання з Інтернетом зі швидкістю 128 Кбіт/с або вище (для мережевої гри).

2142 рік. Планета невідомо змінилася. Території, які були колись заселені людьми, поволі, але впевнено заповняє льодовик. Проте людство, незмінне у своєму прагненні до нескінченної війни, продовжує вести запеклі бої там, де ще можна дихати і пересуватися без спеціальних утеплених костюмів. Дві могутні корпорації – Європейський Союз і Паназіатська Коаліція – відчайдушно б'ються за клаптики придатної для життя суші. Ви – солдат, і переможе у футуристичній війні той табір, чю сторону ви приймете. Вибирайте! Battlefield 2142 малює світ непроглядного пекла і повного хаосу. Колись успішні мегаполіси перетворилися на арену для з'ясування стосунків між непримиренними ворогами. Арсенали сторін вихвалюються найвідомішими і смертоносними видами зброї, створеними людством більш, ніж за сто років еволюції інженерної думки. Як кважка артилерія виступають крокуючі бойові машини, багатотонні роботи, не поступливі маневреністю своєму прообразу – людині. Війна 2142 року загрожує знищити цивілізацію. Battlefield 2142: Deluxe Edition

Чергова реалістична гра... У запеклій боротьбі за ресурси ваші друзі легкостануть вашими ворогами... Будьте обачні.

ФОТОПРИКОЛИ

Справжній
мужик

Красиво і від душі...

Возлі дома
свогого...)

Хлопці, мені страшно!!!